

Валентин Красногоров

Срещи в сряда

Комедия-фарс в две действия

Превод от руски Добринка Стефанова

bina.stefanova@abv.bg

Тел. 028763203; 0884146052

Valentin Krasnogorov:

<http://krasnogorov.com/>

Тел. 8-812-699-3701; +7-951-689-3-689

(972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142

e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:**Мъжа****Жената****Приятеля****Съпругата на Приятеля****Фифа****Генерала**

Сцената представлява стая от апартамента на Приятеля и Съпругата, а в една от картините - стая от апартамента на Мъжа и Жената. Всъщност двата апартамента толкова си приличат, че няма нужда да се прави различен декор. По стените в апартамента на Приятеля е окачена колекция от хладно оръжие, на пода има различни вази.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Първа картина

Две съпружески двойки седят на маса, отрупана с бутилки и мезета в апартамента на Приятеля и Съпругата. МЪЖА е слаб и нервен мъж, от време- навреме получава тикове – главата му леко потръпва. ЖЕНАТА е негова съпруга, тя е пищна флегматична блондинка, която се чувства навсякъде като у дома си. ПРИЯТЕЛЯ е склонен към напълняване, малко вял и небрежен, но в момента е концентриран и се стреми партито да бъде успешно. В отношението му към МЪЖА прозира, ако не подлизурство, то поне желание да угоди и да се хареса. СЪПРУГАТА му е брюнетка с холеричен темперамент, тя внимателно следи на гостите да им е приятно.

Участниците в партито са в приповдигнато настроение, вече са обърнали не една чаша.

Мъжа. „Защо пиесата трябва на всяка цена да започва с ремарка „Влиза еди кой си“? Ами ако вече сме влезли? И сме седнали на масата? И вече пием? Даже доста сме си пийнали? И ни е приятно и весело?“

Приятеля. Точно така ли му каза?

Мъжа. Да.

Приятеля. И той какво?

Мъжа. Ти, вика нищо не разбираш от драматургия. Вече няма завеса и затова е по-практично, преди да почне спектакълът, сцената да е празна и действащите лица да влизат едно по едно. Така и зрителите по-лесно разбират кой какъв е. И изобщо - трябва да има завръзка. Ако пият, трябва да се напиват постепенно, в хода на пиесата. А за пиенето трябва да има причина, мотивация.“

Приятеля. Е, а пък ние се отрязахме от раз. Без никаква мотивация. И без завръзка. По простата причина, че ни се прищя да пийнем. Може ли да има друга причина?

Мъжа. Разбира се, че няма!

Жената. Че какво ще разбира вашият шеф от драматургия! Намерили те, с кого да говорят за литература.

Приятеля. Нищо не разбира, но гаджето му го мъкне по театрите и той се прави на много отворен. А по време на представлението едвам устиска да не захърка.

Мъжа. И тя нищо не разбира.

Жената. Коя му е гадже?

Мъжа. Наистина ли не я знаеш? Има едно такова фуфи-пуфи. И то върти на пръста си нашия Генерал. Пробива си път нагоре. Както се пее в песента: „с гърдата си път ще си проправим“.

Приятеля. И не само с гърдата.

Мъжа. А бе да не си кривим душата – бива си я.

Приятеля. И съвсем не е недостъпна.

Мъжа. Затова мъжете си падат по нея.

Жената. И кое е това фуфи-пуфи?

Мъжа. Кръгла нула – дупка.

Приятеля. Точно с тази дупка тя си взема нейното

Жената. Какво си взема?

Приятеля. Каквото и трябва, това.

Съпругата. Нищо не разбирам. Да не би вашият шеф да е генерал?

Приятеля. Ами, прякорът му е такъв. Колко пъти да ти казвам.

Съпругата. Защо „Генерал“?

Приятеля. Защото е прост и нагъл. Хабер си няма от работата. И не му пука как работиш. Стига да му стоиш „мирно“!

Мъжа. Обаче пред Фифа самият той стои „мирно“.

Приятеля. И пред всички я нарича „дясната ми ръка“.

Мъжа. Имах си хас. Този полупарализиран склеротик. Не бих се учудил, ако дясната му ръка вече много-много не мърда.

Приятеля. Аз мисля, че не само ръката му вече не мърда.

Мъжете се кикотят.

Жената. Вие все за началството. Нямате ли други теми?

Приятеля. Защо светът е устроен така, че началниците винаги са бездарници и деспоти?

Мъжа. При това - без изключения. И изобщо службата е тъпа, а животът - скучен.

Работиш като вол и какъв ти е кяра? Кой се трогва? Кому си притрябвал?

Приятеля. Прав си. Ето, например аз. Шефът на отдела се пенсионира. Защо не даде това място на мене? Обаче - не, мина цял месец, а Генерала още се куми, както и да го подсещам! Между другото ти защо не помогнеш?

Жената. Ама я стига сте говорили за работа! Хайде по-добре да му пийнем. Чашата ми откога е празна!

Приятеля. Грешката е моя. Какво да ви наляя – водка или вино?

Жената. Само водка. Защото службата е тъпа, а животът – скучен.

Съпругата. Стига сте се вайкали! Събрахме се да се веселим. Заповядайте, хапвайте си.

Приятеля. Правилно, хайде да се веселим! *(На Мъжа.)* Работим заедно, живеем на две крачки, а досега не сме се събирали семейно. Чудесно е, че ти хрумна да го направим.

Мъжа. Аз благодаря, че ни поканихте.

Жената. И аз благодаря.

Съпругата. Да пием за това!

Приятеля. За приятелството!

Мъжа. И за любовта!

Жената. Охо! За любовта към мен, надявам се!

Четиримата се чукат и пият.

Приятеля. *(Поема си дъх от силната напитка.)* Браво!

Мъжа. Още по едно?

Приятеля. Без възражения! Още повече, че искам да вдигна тост!

Мъжа. Хайде, давай!

Приятеля. *(С чаша в ръка.)* Какво искам да кажа? Погледнато отстрани, всичко ни е наред – имаме си жилища, не лоша работа, без пари не сме останали, постигнали сме някакъв социален статус, уважават ни, но на човек винаги му се иска още нещо, нали? Особено, когато сам виждаш, че струваш повече. Така е устроен човекът. Ето, аз например, смятам, че мога да стана страхотен началник отдел. *(Към мъжа.)* Надявам се, ти да ми помогнеш, пък аз няма да ти остана длъжник. Хайде да пием за това, всички ние да постигнем нещо повече.

Радостни възгласи. Всички пият.

Мъжа. *(Вече подпийнал.)* Ти мене гледай! Святна служба, апартамент, жена – всичко както се полага – първа класа. И знаеш ли защо? Защото аз знам как да живея. Майката му е да се научиш как да живееш. Разбираш ли? Дай да пием за това.

Жената. *(Взема чашата от ръцете му.)* Не се наливай толкова. Пази се.

- Съпругата.** *(Към мъжа си.)* Може би ще покажеш на гостите вазите?
- Жената.** Какви вази?
- Съпругата.** Моят мъж има хоби – той е колекционер.
- Мъжа.** Така ли? Не знаех.
- Приятеля.** Чак пък хоби? Просто – малка слабост.
- Съпругата.** Недей да скромничиш.
- Мъжа.** Какво колекционираш?
- Приятеля.** Оръжия. Освен това притежавам и няколко старинни вази. Не са много, но са уникални. Особено едната. Тя няма цена.
- Мъжа.** Коя?
- Съпругата.** Ето тази, китайската. *(Показва голяма ваза.)* Думи нямам колко я обича. Във всеки случай – повече, отколкото мене. И си я милва и си я гушка, само дето не я носи в леглото си. Може би и в леглото си щеше да я тури, ако не се боеше, че ще я счупи.
- Жената.** Че кое и е толкова ценно?
- Мъжа.** Тя е на почти триста години. Много рядък екземпляр. Наследих я от дядото на моя дядо. *(Милва вазата.)*
- Жената.** Наистина е красива.
- Мъжа.** Сигурно струва майка си и баща си.
- Приятеля.** И още как. Но аз никога не бих я продал за пари. Истинската ми страст, обаче е хладното оръжие. Ето, например...
- Съпругата.** *(Прекъсва го.)* Стига, стига. Нас, жените оръжието не ни интересува. *(Към гостите.)* Той, като всеки колекционер, хване ли тази тема, край няма. Хайде да направим малка почивка, докато сменя чиниите.

Приятеля става, като при това неволно събаря стола си. Мъжа се стряска.

- Приятеля.** Какво има?
- Мъжа.** Нищо, нищо. Без да искам. *(Изважда табакера, черпи жена си и сам си взема.)* Тук пуши ли се?
- Приятеля.** *(Любезно.)* Да, разбира се.
- Съпругата.** По принцип у нас не се пуши. Още повече през лятото. И без това е задушно.
- Мъжа.** *(Разочаровано.)* Жалко. Защото ние и двамата пушим.
- Съпругата.** Може да пушите на балкона. Там даже е по-приятно. Елате, ще ви заведе.

СЪПРУГАТА изпраща гостите на балкона и се връща. ПРИЯТЕЛЯ я посреща с очевидно недоволство.

- Приятеля.** Защо ги изкара на балкона?
- Съпругата.** Нали знаеш, че мразя да ми вонят на цигари.
- Приятеля.** За такива гости можеше да направиш изключение.
- Съпругата.** Откъде-накъде? Нека тази крава пуши у тях си.
- Приятеля.** Първо на първо кравите не пушат. И второ за каква крава става дума?
- Съпругата.** За жена му.
- Приятеля.** Какво имаш против нея?
- Съпругата.** Имам чувството, че ме гледа някак отвисоко. Дори да зависи бъдещето ти от мъжа и, пак не мога да и се мазня.
- Приятеля.** Защо си внушаваш, че те гледа отвисоко? Та тя изобщо не те поглежда.
- Съпругата.** Още по-зле.

Приятеля. И кой те кара да и се мазниш? Просто бъди по-любезна. Разбери, много ми се иска да стана шеф на отдела. Друг такъв шанс може и да нямам. Писна ми да бъда господин никой, разбра ли? Искам да стана човек.

Съпругата. Да не би сега да не си човек?

Приятеля. Не. Човек си, когато имаш секретарка, да ти сервира чая. Когато не си ти, който трепери, а от тебе треперят. Когато те гледат право в очите и чакат какво ще им кажеш. А ти: „не виждате ли, че съм зает?“, или: „позвънете по-късно, имам съвещание“, или: „елате някой друг път“.

Съпругата. Отлично те разбирам.

Приятеля. Тогава всичко ще е по-различно: и заплатата ми ще е друга, и апартаментът ще е друг, и колата ще е друга... Ти ще си купуваш роклите от по-други магазини.

Обкръжението ни – и то ще е друго. Като ходим на почивка ще отсядаме в по-други хотели. Ще ни гледат по друг начин, когато ни казват „добър ден“. Кажи сега, искаш ли да стана шеф?

Съпругата. Искам. Даже повече, отколкото ти самият.

Приятеля. Ами тогава бъди по-любезна с тях. Особено с мъжа.

Съпругата. Какво значи „по-любезна“?

Приятеля. Нищо особено. Усмихни му се. Налей му вино. Позволи му да пуши колкото иска и където иска. Направи комплимент на жена му.

Съпругата. Ти наистина ли го уважаваш?

Приятеля. Той не е лошо момче, но иначе е абсолютно самонадеяно и бездарно плямпало. Той ще ни поучава, как трябвало да се живее? А цялата му наука за живота е в това на кого и как да се подмажеш.

Съпругата. И как по-точно може да ти помогне?

Приятеля. Нали знаеш, че е секретар на Генерала. Привидно незначителен пост – някакъв си там сътрудник... Но от него зависи много. Навреме да подсети, после да напомни, да поднесе за подпис... Затова ми хрумна да го поканя на гости. При това така го извъртях, сякаш идеята е негова.

Съпругата. Ако трябва да сме точни, идеята беше моя. Впрочем аз имам още една идея.

Приятеля. Каква?

Съпругата. Според мен, в момента по-силно влияние върху Генерала има не твоят приятел, Фифа.

Приятеля. Права си. И заради това той я мрази.

Съпругата. Аз, на твоето място, щях да направя някакво подаръче на Фифа.

Приятеля. На Фифа? Откъде накъде? И какво да и подаря?

Съпругата. Няма значение какво. Важно е вниманието. Подари и примерно билети за театър, щом толкова си пада по театъра.

Приятеля. *(Одобрително.)* Не е лош ход. Ще го обмисля. Но и приятелят ми не е извън сметката. Той също има влияние. Така че, много те моля – помъчи се да спечелим разположението му. И на жена му също. Похвали роклята и. Питай я за някоя специална рецепта. Обсипи я с комплименти. Намекни и колко ще се радваме, да ни поканят на гости. Нищо чудно и тя да има някакво влияние.

Съпругата. Жената поемаш ти. Престори се, че я сваляш, аз не възразявам. Хрумна ми още нещо. Гледай да установиш преки контакти с онзи вашия Генерал, без посредници и посреднички. Трябва да се действа по всички линии.

Приятеля. Хм... Идеята е добра. Но не е толкова просто.

Съпругата. Намери повод, иди при него, дай му да разбере колко го цениш и колко си привързан към него. При сгоден случай подхвърли: „Защо не вземете да наминете към нас на чаша водка?“

Приятеля. Няма да дойде. Къде е той - къде съм аз.

Съпругата. Опитай се да го впечатлиш с нещо. Кажу му, че има изключителен вкус, покани го да види колекцията ти от вази и оръжия.

Приятеля. Това наистина е идея.

Съпругата. Кажу му, в края на краищата, че имаш хубава жена и тя държи да се запознае с него.

Приятеля. Ти ли си хубавата жена?

Съпругата. Друга жена да имаш?

Приятеля. *(Заплашва я с пръст.)* Колкото до Генерала, опичай си акъла...

Съпругата. А пък този твой секретар...

Приятеля. Тихо, идват.

Влизат Мъжа и Жената.

Мъжа. От вашия балкон има чудесна гледка.

Жената. Към прозорците на съседния блок.

Съпругата. Хайде да пийнем. Къде ви е чашата? Ще ви наляя вино. *(Хвърля поглед към съпруга си, той одобрително кима.)*

Мъжа. Благодаря, с удоволствие.

Съпругата. Имате очарователна жена. Как така не сме се запознали досега?

Мъжа. Благодаря ви.

Съпругата. И изобщо вашата компания ни е много приятна. Сега разбирам защо Мъжа ми ви цени толкова много.

Приятеля одобрително кима на Съпругата.

Мъжа. Благодаря. На нас също много ни харесва у вас.

Съпругата. Ако искате да пушите, пушете тук - колкото искате.

Жената. Но нали у вас не се пуши?

Съпругата. За гости като вас всичко е разрешено.

Жената. Благодаря.

Съпругата. Ще видя какво става със сладкиша и чая. Нека поскучаем малко без мен.

Събира съдове от масата и излиза.

Мъжа. *(На жена си.)* Скъпа, няма ли да помогнеш на домакинята?

Жената. Да, разбира се. *(Събира от масата останалите съдове.)*

Мъжа. *(На Приятеля.)* А в това време ние да разгледаме твоята прочута колекция от оръжия, ако нямаш нищо против, разбира се.

Приятеля. С удоволствие.

Жената излиза..

Мъжа. *(Сваля от стената едно от оръжията.)* Това какво е, сабя?

Приятеля. Не, това е шпага.

Мъжа. Честно казано не знам каква е разликата.

Приятеля. Сабята е крива, тя е посичащо оръжие, а шпагата е пробощащо. Разбираш ли?

Мъжа. Горе-долу.

Приятеля. Със сабя може да се отсече глава, а с шпага – да се пробоще сърцето.

(Внимателно поглажда острието.) Чудесна е, нали? *(Замахва няколко пъти.)*

- Мъжа.** *(Стои на безопасно разстояние.)* Чудесна е. Много хубава шпага. Окачи си я обратно. А това какво е?
- Приятеля.** Кинжал. *(Сваля го от стената, подава го на Мъжа.)* Внимавай, острието е наточено.
- Мъжа.** А защо е извито?
- Приятеля.** Това е прочутият малайски кинжал. Казват му още „плъх”.
- Мъжа.** *(Без особен интерес разглежда кинжала.)* И с какво толкова е прочут?
- Приятеля.** Малайските кинжали имат отровни остриета. И най-малкото порязване води до неизбежна смърт.
- Мъжа.** *(Припряно връща кинжала.)* Благодаря, много интересно. *(Загрижено разглежда ръката си.)* Я виж, това да не е кръв?
- Приятеля.** Я да видя... Прилича на кръв... Не, това е петно от цвеклото. *(Взема поредното оръжие.)* А сега искам да ти покажа...
- Мъжа.** *(Прекъсва го.)* Недей. Друг път. Кажи ми защо са ти всичките тези вази, кинжали?
- Приятеля.** Защо ли? Ще ти кажа - за разтуха. Работата ми е скучна, унизителна... Прибереш се в къщи, а там – жена ти... И вземеш, че се усамотиш с някоя прекрасна ваза.
- Мъжа.** За скуката съм съгласен. Службата е тъпа, животът – скучен... А защо не колекционираш мацки? По-забавно е.
- Приятеля.** Не ща да бера ядове. Вазата е нещо по-ценно от всяка жена. Виж какви форми... *(Милва вазата.)*
- Мъжа.** За формите си прав - да, хубави са... Но жените имат не само недостатъци, имат и достойнства.
- Приятеля.** Най-добре можеш да се откъснеш от ежедневието с оръжията. Върнеш се от работа, вземаш сабята в ръка и си мислиш: „Сега ще им дам аз на тях...” *(Свирепо размахва сабята.)*
- Мъжа.** На кои?
- Приятеля.** Така, изобщо. На всички. Искаш ли да продължим да разглеждаме колекцията?
- Мъжа.** Честно казано, искам да поговорим за нещо друго. Като мъж с мъж, разбираш ли?
- Приятеля.** Разбирам.
- Мъжа.** Искам да те помоля за много специална услуга. Като приятел. Разбираш ли?
- Приятеля.** Разбирам.
- Мъжа.** Въпросът е деликатен.
- Приятеля.** Разбирам.
- Мъжа.** И, разбира се, всичко трябва да си остане между нас.
- Приятеля.** Разбирам.
- Мъжа.** И аз се надявам да ме разбереш.
- Приятеля.** Разбирам. Макар че, честно казано, нищо не разбирам.
- Мъжа.** Махни по-далеч този кинжал... Казах ти, въпросът е деликатен.
- Приятеля.** Явно става дума за жена.
- Мъжа.** Точно така.
- Приятеля.** Тогава – казвай направо!
- Мъжа.** Работата е там, че аз много обичам жена си.
- Приятеля.** *(Недоумява.)* Разбирам.
- Мъжа.** Тя е изключителна жена.
- Приятеля.** Съгласен съм. Но за какво става дума?
- Мъжа.** *(Оглежда се.)* Те там дали ни чуват?
- Приятеля.** Не, в кухнята не се чува.
- Мъжа.** Та исках, значи, да ти кажа, че жена ми е изключителна жена.

Приятеля. Това ли е всичко?
Мъжа. Общо взето - да.
Приятеля. И какво искаше да ме помолиш?
Мъжа. Хайде да пийнем.
Приятеля. Дадено.

Наливат си, пият. Някъде се разнася слаб трясък. Мъжа се стряска.

Приятеля. Какво ти стана?
Мъжа. Нищо. Какво беше това?
Приятеля. Сигурно някаква врата се затръшна. От течението. Какво има?
Мъжа. Нищо. Та за какво говорехме?
Приятеля. Ти каза, че обичаш жена си.
Мъжа. Да. Слушай, не би ли могъл да ми даваш от време-навреме ключа от вашия апартамент?
Приятеля. Ключа? Защо?
Мъжа. Разбираш ли, жена ми е изключителна жена...
Приятеля. Това вече го каза. Защо ти е ключът?
Мъжа. Там е работата, че аз много обичам жена си. Но в същото време обичам и друга жена. Не си ли шокиран?
Приятеля. Не.
Мъжа. Защото всички смятат, че щом обичаш една жена, не можеш да обичаш и друга.
Приятеля. Вече никой не мисли така.
Мъжа. Ти ми кажи, след като вече е станало така, имам ли аз право да обичам и двете жени?
Приятеля. Не само имаш право, но си длъжен да ги обичаш и двете. Едната допълва другата. И на всички им е добре. Жените не бива да остават онеправдани. Всички трябва да бъдат обичани. Една, две, четири – какво значение има? Главното е да ги обичаш.
Мъжа. Прав си – главното е да ги обичаш. Това е истински нравствено, бих казал: това е хуманно. *(Пие.)* Аз на тебе разказвал ли съм ти за живота си?
Приятеля. Не.
Мъжа. Сега ти си най-добрият ми приятел. Изобщо, аз имам много приятели, още от училище. Заедно встъпихме в живота. Но с времето те се изпожениха и, представяш ли си, всички склочиха щастливи бракове. Много щастливи. За разлика от мене. *(Пие.)* След това всичките благополучно се изпоразведоха. Без мене.
Приятеля. Ти се разведе неблагополучно, така ли?
Мъжа. Аз изобщо не се разведох. *(Въздиша.)* А пък сега се влюбих.
Приятеля. Случва се.
Мъжа. Разбираш ли, аз съм мъж. Сам знаеш как е устроен мъж.
Приятеля. Знам.
Мъжа. Ако се ожениш за блондинка, кой знае защо, веднага ти се приисква брюнетка. И обратното. Така ни е писано.
Приятеля. Вярно е.
Мъжа. А животът е само един. Ето защо не бива да се ограничаваме само с една жена.
Приятеля. Не бива.
Мъжа. Ако можех да започна живота си отначало, бих станал женкар. Ужасявам се като си помисля колко много време съм изгубил.
Приятеля. Ами тогава наваксвай.

Мъжа. Трябва да се забрани на хората да бъдат женени повече от пет години. Повече е направо безнравствено. Безнравствено и жестоко.

Приятеля. Най-добре не повече от три години.

Мъжа. Точно така. След това започва скуката. Бит. Роднини. Рутината. Като по релси. Нито милиметър встрани. Всеки ден. Всяка седмица. Всяка година. Цял живот. Крачка наляво или надясно се счита за предателство. Започват претенции. Започват скандали. Идва ти да се застреляш. Хайде да прием.

Приятеля. Любовницата, тя също не решава въпроса.

Мъжа. Ами! Не думай! Любовницата – това е то щастieto. Всяка среща е празник. Никакви тенджери. Вечен купон! Вечеря на свещи. Цветя. Секс.

Приятеля. Мили мой, подобна идилия има само в романите. В живота всичко е обратното. Постоянни упреци. Ревност. Разправии. Сцени. Страх да не те видят. Няма време...

Мъжа. И така да е. Пак има романтика. А с жена ти? *(Подражава на въображаема жена.)* „Купи ли зеленчуци? По път ти е. Бях те помолила. Знаех си, че ще забравиш.” *(Спира да подражава.)* Забелязал ли си, че жените винаги си знаят всичко отнапред. Каквото и да направиш – все ще ти натякват „така си и знаех”. А аз никога не знам, точно за какво ще се заяде

Приятеля. Обаче да имаш любовница е скъпо.

Мъжа. Собствената жена ти излиза още по-скъпо. Чувал ли си някоя любовница да иска да прибира цялата ти заплата? Разбираш ли – ця-ла-та! Та това си е пладнешки грабеж! Едвам събрах пари да и купя едно пръстенче.

Приятеля. На кого – на жената ли?

Мъжа. Не бе, на тази... на другата...

Приятеля. Виждаш ли колко неудобства има.

Мъжа. Така е, приятелката първо трябва да се търси, после да се ухажва, да се бориш да я спечелиш, а жената ти - тя винаги ти е под ръка. Но пък си е жива скука.

Приятеля. Проблемът не е как да свалиш някоя жена, а как да я разкараш след това. Като се лепне за тебе, няма отърване. Освен това, като си с любовница, постоянно се страхуваш.

Мъжа. Точно така – страхуваш се.

Приятеля. От това неизбежно получаваш нервни тикове.

Мъжа. *(Получава тикове.)* Точно така – тикове. Затова те моля за ключа, за да можем да се срещаме у вас.

Приятеля. Защо точно у нас?

Мъжа. Че къде другаде?

Приятеля. Ами да речем у вас?

Мъжа. Хубава работа. Това е невъзможно по ред причини. Първо – домът е, така де се каже, семейно огнище. За мене то е свещено.

Приятеля. Разбирам те.

Мъжа. Второ – колкото и да си предпазлив, остават следи. Жената веднага ще усети.

Приятеля. И това е вярно.

Мъжа. И трето - ако пуснеш любовницата си в къщи, тя веднага ще започне да ревнува и да ти прави сцени. „На тази маса вие с нея се храните, на това легло вие с нея спите”... Няма нужда от това!

Приятеля. Така е.

Мъжа. И най-главното – жена ми може да нахълта всеки момент.

Приятеля. Тя нали също ходи на работа?

Мъжа. Че ходи, ходи, но все едно, някой път може да се прибере ненадейно. Аз трябва да съм сигурен, че никой няма да ни изненада. Стопроцентово. Иначе не мога да се отпусна, през цялото време се ослушвам към стълбището и се стряскам от всяко почукване и

позвъняване. В последно време нервите ми са опънати като струни. И най-малкият шум ме изкарва от равновесие. А когато Мъжа е напрегнат, нищо не става. Изобщо не става.

Приятеля. Защо не си наемеш стая в хотел?

Мъжа. Само това липсва. Нали разбираш, че тя не е момиче на повикване, тя е прилична жена. Тя може да прави любов само на прилични места. Всички тези снизходителни подсмивания на персонала...

Приятеля. Разбирам.

Мъжа. Пък и аз не мога да се концентрирам, когато всеки момент могат да почукат на вратата. Освен това някой ще ме види. Пък и на хотел е скъпо. Та, ще ми дадеш ли ключа от вас или не?

Приятеля. Трябва да помисля.

Мъжа. Какво има да му мислиш? Ти приятел ли си или не?

Приятеля. Аз съм ти приятел. Но имам и жена.

Мъжа. Какво общо има жена ти?

Приятеля. Трябва да се посъветвам с нея.

Мъжа. Какво има да се съветваш? Аз те моля за някаква дреболия: веднъж седмично - да речем всяка сряда от три до пет. По това време вие и двамата сте на работа.

Приятеля. Но нали трябва да я предупредя, все пак.

Мъжа. Защо?

Приятеля. Защото ние никога нищо не крием един от друг.

Мъжа. Няма такива хора. Всички крият по нещо.

Приятеля. Съгласен съм. Така е. Но ние сме по-различни.

Мъжа. Ако и кажеш, тя моментално ще го издрънка на жена ми.

Приятеля. Защо?

Мъжа. Ами така. От женска солидарност. Виж ги сега как двете си гукат в кухнята – споделят си разни тайни.

Приятеля. Свои неща – могат да си споделят. Но чужда тайна моята съпруга не би издала. Тя не би причинила на жена ти такава болка.

Мъжа. Ти изобщо не познаваш жените. Те се радват, когато, под формата на съчувствие, развалят настроението на друга жена.

Приятеля. И все пак, защо не си правиш срещите вкъщи?

Мъжа. *(Нетърпеливо.)* Нали ти казах – там всеки момент може да се върне жена ми.

Приятеля. И моята жена може да се върне всеки момент.

Мъжа. С други думи ти не си съгласен да ми дадеш ключ? Кажеш го направо, няма да се обидя. Разбирам, имаш проблеми. Между другото точно тази седмица смятах да говоря с Генерала за онази длъжност, дето я искаш ти. Както се досещаш, разговорът ще бъде труден. Имам и други ходатайства.

Приятеля. Разбери ме, че ако започнете да се срещате тук, неизбежно ще се появят следи от присъствието на друга жена. Жена ми ще започна да подозира мене.

Мъжа. Ще внимаваме.

Приятеля. Нали сам каза, че това не може да се укрие: следи от пудра, петна от червило, мирис на чужд парфюм, паднал косъм... Тя блондинка ли е или брюнетка?

Мъжа. Различно.

Приятеля. Няма значение. Какво ще кажа на жена си, ако забележи? Та тя ще си помисли, че аз се срещам с някоя.

Мъжа. *(След кратък размисъл.)* Добре, щом казваш. Можеш да я посветиш в тайната. Само не казвай, че става дума за мене. Просто някакъв приятел те е помолил за услуга. Без значение кой. Такъв вариант става ли?

Приятеля. Може би.

Мъжа. Значи - разбрахме се?

Приятеля. Разбрахме се.
Мъжа. Можеш ли да ми дадеш ключа още сега?
Приятеля. Все пак, нека да говоря с нея.
Мъжа. *(Нетърпеливо.)* Кога?
Приятеля. Може и веднага. Иди в кухнята, кажи и, че я викам.
Мъжа. *(Развеселява се.)* Отивам.
Приятеля. Чакай малко... *(Мъжа се спира.)* Разговорът не е лесен. Направо не знам как да почна... Тя е много праволинейна.
Мъжа. Ще измислиш нещо.
Приятеля. Ще се опитам... Но тя изобщо не може да допусне, че женени хора могат да си изменят.
Мъжа. Обясни и внимателно, че макар и много рядко, това се случва.
Приятеля. Добре. Кажи и да дойде.
Мъжа. Стискам палци!

Мъжа излиза. След малко влиза Съпругата. Носи поднос с чаши.

Приятеля. Как ти се видя жена му?
Съпругата. *(Уклончиво.)* Засега нищо не мога да кажа.
Приятеля. За какво си приказвахте?
Съпругата. За това-онова?
Приятеля. За службата стана ли дума?
Съпругата. Не бързай толкова. Всяко нещо с времето си. Засега я накарах да ни поканят на гости, както ти поръча.
Приятеля. Виж какво... Само те моля, изслушай ме спокойно...
Съпругата. Кажи!
Приятеля. Един мой приятел се е влюбил жестоко в една жена... И... Той се е влюбил жестоко...
Съпругата. Нас какво ни засяга?
Приятеля. Работата е там, че той се е влюбил жестоко... С други думи ние трябва да му помогнем.
Съпругата. Исква да се оженят ли?
Приятеля. Не, в никакъв случай. Защо? *(Поправя грешката си.)* Тоест сигурно иска и то много, но няма как.
Съпругата. Защо? Болен ли е от нещо?
Приятеля. Не, напълно здрав е, но... С една дума, той е вече женен. В това е проблема.
Съпругата. Разбрах. Исква да се разведе, така ли?
Приятеля. Не, изобщо не иска. Защо? *(Поправя си грешката.)* Тоест сигурно иска и то много, но не веднага. Някога. И освен това той страстно обича жена си.
Съпругата. Не разбирам – кого обича в крайна сметка?
Приятеля. Какво ни интересува? Негова си работа.
Съпругата. Опитвам се да разбера, за да знам как да му помогнем.
Приятеля. Много е лесно де му помогнем. Той просто иска ключ от нашия апартамент, за да се срещат понякога тук.
Съпругата. *(Извън себе си от възмущение.)* Ето, значи каква била работата! И на тебе ти стигна безсрамието да мислиш, че ще се съглася? Че ще се съглася нашия хубав, уютен апартамент да се превърне в публичен дом?
Приятеля. Защо публичен дом? В публичните домове работят за пари, а моят познат я обича. Той няма да и плаща.
Съпругата. Толкова по-зле.

- Приятеля.** Какво всъщност те възмушава?
- Съпругата.** Нищо. Самата мисъл, че в моето легло ще блудстват и развратничат, ме отвращава.
- Приятеля.** Че какво от това? Ние не правим ли там същото?
- Съпругата.** Да, правим го. Но много рядко. Толкова рядко, че може да се каже - изобщо не го правим. Особено напоследък. Нашето легло е направо непорочно. Никой не може да те обвини, че злоупотребяваш със секса.
- Приятеля.** Хайде по-добре да се върнем към въпроса за ключа.
- Съпругата.** И кой е тоя приятел, за който толкова си се загрижил?
- Приятеля.** Няма значение.
- Съпругата.** За мене има.
- Приятеля.** Обещах му да не издавам кой е.
- Съпругата.** Не съм такава глупачка, за каквато ме смяташ - веднага се сетих за кого става дума. Не е ли този твой приятел?
- Приятеля.** (*Прави се, че не разбира.*) Кой приятел?
- Съпругата.** Който е сега в кухнята с жена си.
- Приятеля.** Дори и да е той, какво от това?
- Съпругата.** Как какво - че може ли женен мъж да има любовница?
- Приятеля.** Ако има достатъчно пари, защо не?
- Съпругата.** Сега ще отида при нея и ще и кажа всичко. (*Става.*)
- Приятеля.** (*Задържа я.*) Чакай! Защо да разваляме хубавото семейство?
- Съпругата.** Бива си го това „хубаво“ семейство! Та той има извънбрачна връзка!
- Приятеля.** Точно на това се казва хубаво семейство.
- Съпругата.** Сега разбирам защо този сладострастник ти е обещал службата. Просто има нужда от апартамента ни.
- Приятеля.** А пък аз искам службата. Не забравяй, че и двамата я искаме.
- Съпругата.** Нито за миг не го забравям.
- Приятеля.** В края на краищата става дума за някакви си два часа седмично. Бъди по-снизходителна.
- Съпругата.** Това е моят дом и аз искам да разполагам с него. Когато искам ще се прибирам, когато искам няма да се прибирам. А ти ми предлагаш да стоя на вратата и да слухтя още ли се чукаят или вече са свършили.
- Приятеля.** Скъпа, ти си сто процента права. Не, двеста. Но не забравяй, че сега зависим от него. Трябва да мислим преди всичко за себе си. А с проблемите на морала, нека се заеме някой друг.
- Съпругата.** (*След известен размисъл.*) Може би си прав. Наистина, какво ни засягат чуждите пороци?
- Приятеля.** Разбира се.
- Съпругата.** Не можем да променим света, а дори и да можеше, не съм аз тази, която трябва да го направи. Да си изневеряват колкото щат. Нас какво ни засяга?
- Приятеля.** Разбира се.
- Съпругата.** Това не ми харесва, но щом ти го искаш, съгласна съм. Нали винаги, за всичко, те слушам.
- Приятеля.** А така, браво. Само че много те моля: да не си гъкнала пред жена му.
- Съпругата.** Не се притеснявай. Да ти кажа ли аз какво мисля? Напълно го разбирам – с такава фригидна жена, като нея, без кръшкане няма как да минеш. Вяла, отпусната, студена.
- Приятеля.** Защо мислиш така?
- Съпругата.** Сигурна съм. Така че бъди спокоен, няма да го издам.
- Приятеля.** Чудесно. Значи се разбрахме. (*Целува жена си.*) Иди го извикай и задръж жена му още малко.

Съпругата излиза. Връща се Мъжа.

- Мъжа.** *(Влиза, нетърпеливо.)* Какво стана?
Приятеля. Всичко е наред. Тя се съгласи. С голям зор я навих.
Мъжа. *(С чувство.)* Ти си истински приятел. Знаех си аз.
Приятеля. Дребна работа. Вземи. *(Връчва му ключа.)*
Мъжа. Благодаря. *(Целува ключа.)* Никога няма да забравя жеста ти.
Приятеля. Дребна работа. Ще се разберем. Надявам се и ти да ми помогнеш. Знаеш какво искам.
Мъжа. Не се притеснявай, приятелю. Каквото трябва – ще направя. Хайде сега да уговорим детайлите, за да няма засечки. Нали разбираш – ситуацията е деликатна.
Приятеля. Добре, добре.
Мъжа. Най-напред да се разберем, че през тези два часа нито ти, нито жена ти ще се прибирате, каквото и да се случи. Нали разбираш, притесняваш ли се, че някой ще дойде, не можеш да се концентрираш.
Приятеля. Това вече го каза.
Мъжа. От постоянното напрежение ми се появиха тикове. *(Пак има тикове.)*
Приятеля. И това забелязах.
Мъжа. Затова трябва да съм сигурен, че няма да ни заварят. Иначе ще получа не тикове, а инфаркт.
Приятеля. И това разбрах. Ще ме запознаеш ли с нея?
Мъжа. Би ми било много приятно, но не мога заради честта на дамата.
Приятеля. Прав си. Няма да настоявам.
Мъжа. Най удобна ми е срядата. През този ден обработвам разни материали за шефа в библиотеката.
Приятеля. Добре. Значи обработвай го тоя материал в сряда.
Мъжа. От три до пет.
Приятеля. Нека да е от три до пет. Но и аз имам една молба: ако някой път срещата се отмени, да ме предупредиш, за да мога спокойно да се прибера.
Мъжа. Разбрахме се.
Приятеля. Между другото днес сряда ли е или вторник? Вечно бъркам.
Мъжа. Вторник.
Приятеля. Значи от утре всички среди са твои.

Мъжа и Приятеля си стискат ръцете. Влиза Съпругата, носи поднос със сладкиш.

- Мъжа.** Какво прави там жена ми?
Съпругата. Скучае сама на балкона. *(Към мъжа си.)* Защо не отидеш да правиш компания на гостенката?
Приятеля. С удоволствие.

Приятеля излиза. Съпругата го изпраца с поглед и стремително се хвърля към Мъжа.

- Съпругата.** Какво стана?
Мъжа. Всичко е наред. *(Показва и ключа.)*
Съпругата. *(Радостно го прегръща.)* Не можеш да си представиш колко се радвам!
Мъжа. *(Трепва и се отдръпва настрана.)* Внимавай, всеки момент може някой да влезе.
Съпругата. Чудесна комбина измислих, нали?

Мъжа. Просто гениална. (*Целуват се.*) Много ми е трудно де се преструвам, че сега се запознаваме.
Съпругата. Нищо, добре го правиш.
Мъжа. Още утре можем да се срещнем тук.
Съпругата. Чудесно!
Мъжа. Да пийнем по този повод.

Мъжа налива вино. Влизат Жената и Приятеля.

Жената. Знаех си аз, че докато ме няма, ще обръщаш чаша след чаша.
Мъжа. Аз пък си знаех, че ти си го знаеш.
Приятеля. Хайде да седнем и да пийнем заедно.

Всички сядат на масата.

Жената. (*Вдига чаша.*) За истинските мъже!
Мъжа. Сиреч за нас.
Жената. Не съм сигурна.
Мъжа. Скъпа, ако на света има един истински мъж, това съм аз.
Жената. Искам поне веднъж да ми го докажеш.
Мъжа. Обиждаш ме.
Жената. Тогава ще го кажа другояче: да пием за това, което ни очаква.
Съпругата. Ако имаме късмет.
Жената. (*Към приятеля.*) Доста се разпуснахме днес – не ни обръщайте внимание.
Съпругата. Не се разпуснахме, а се отпуснахме.
Жената. Не се отпуснахме, а се изпуснахме.
Съпругата. Просто се напихме.
Жената. А какво да правим? Службата е тъпа...
Съпругата. А живота скучен. Хайде още веднъж - на здраве!

Втора картина

Същият апартамент. Мъжа и Съпругата са полусъблечени, сядат до масата и пият вино.

Мъжа. Пълен абсурд – единственото място, където сме в безопасност е неговият апартамент.
Съпругата. Нашият апартамент.
Мъжа. Вашият апартамент.
Съпругата. Не, сега, това е нашият апартамент. Поне веднъж в седмицата. Приятно ти е тук, нали?
Мъжа. Да, много. Само че...
Съпругата. Какво?
Мъжа. През цялото време ми идва на ум, че вие ядете на тази маса, че спите в това легло...
Съпругата. Е, какво, да не ям и да не спя, така ли?
Мъжа. Въпросът е: с кого го правиш?

Съпругата. Да не би ти да се храниш и да спиш сам. Жена ти ме покани да видя как е обзаведена вашата спалня. Така че тия дни ще намина да видя къде си лягате с нея. Няма да крия, много съм любопитна.

Мъжа. Напразно ревнуваш.

Съпругата. Не аз започнах този разговор.

Мъжа. Не е нужно да се сприятеляваш с жена ми.

Съпругата. Нямам такива намерения. Честно казано тя е... Как да кажа.... Учудена съм, че ти си се оженил за нея.

Мъжа. И аз се чудя понякога. Я по-добре да забравим за тях и да си въобразим, че сме сами в целия свят.

Съпругата. Добре.

Прегръдки, целувки. На пода пада една книга. Мъжа се стряска, започват тикове.

Мъжа. Какво беше това?

Съпругата. Нищо, падна една книга. Успокой се, скъпи, тук нищо не ни застрашава.

Прегръдки.

Мъжа. От колко време се познаваме? Почти година?

Съпругата. Да, горе-долу толкова.

Мъжа. А се любим едва от два месеца. Защо?

Съпругата. Така се получи.

Мъжа. Аз даже помня началото. На купона, когато изпращахме в пенсия началника на отдела. Точно тогава ти ми показа, че не си равнодушна към мене.

Съпругата. Какво друго можех да направя, след като ти нищо не забелязваше? Наложих се аз да направя първата крачка.

Мъжа. Затова пък от тогава си толкова внимателна, толкова нежна... Не знам с какво го заслужих.

Съпругата. Аз знам, защото вече те опознах добре. Знам колко си умен, колко те ценят в службата, какво влияние имаш над шефа. Твоите възможности са големи, нали?

Мъжа. *(Самодоволно.)* Разбира се. Фактически цялото учреждение ръководя аз.

Всички го виждат. Аз уволнявам, аз приемам сътрудници, назначавам хората на различни длъжности...

Съпругата. И можеш да наредиш мъжа ми като началник отдел?

Мъжа. *(Без ентузиазъм.)* Ако поискаш, мога, разбира се!

Съпругата. А защо сам не го поискаш? Още повече, че той ти е приятел?

Мъжа. Е, ако ти помолиш...

Съпругата. Да, моля те. Направи това за мен, става ли?

Мъжа. Как мога да ти откажа.

Съпругата. *(Гледа си часовника.)* Май е време да си тръгваш.

Мъжа. *(Гледа си часовника.)* Да, времето ни изтича. *(Облича се.)* Между другото, следващата сряда няма да можем да се видим. Зает съм с Генерала.

Съпругата. Жалко. Нали ще кажеш на мъжа ми, че апартаментът е свободен?

Мъжа. Защо? Нека свиква, че тези часове са забранени за него. *(Целува я за довиждане.)* Довиждане. Обаждай ми се!

Трета картина

Апартаментът на Мъжа и Жената. Приятеля и Жената са на дивана. Прегръдки, целувки.

- Жената.** *(Гледа си часовника.)* Колко бързо лети времето, нали?
- Приятеля.** Да.
- Жената.** Имаш чувството, че току-що си дошъл, а е време да си тръгваш.
- Приятеля.** Още е рано.
- Жената.** Жена ти сигурно се чуди защо още те няма.
- Приятеля.** Тя самата още не се е прибрала. Всяка сряда закъснява в службата. Прегърни ме.
- Жената.** Не си струва да рискуваме. Мъжа ми може да си дойде всеки момент.
- Приятеля.** Няма да си дойде.
- Жената.** Защо си толкова сигурен?
- Приятеля.** Така съм го уредил.
- Жената.** Всеки път казваш така. Любопитно - какво точно си уредил?
- Приятеля.** Всяка сряда той обработва един материал.
- Жената.** Какъв материал?
- Приятеля.** Няма значение.
- Жената.** Ти криеш нещо от мене.
- Приятеля.** Просто не искам да говорим за мъжа ти.
- Жената.** Харесва ли ти нашия апартамент?
- Приятеля.** Хубав е.
- Жената.** Сега знаеш как живея.
- Приятеля.** Виждам. На тази маса се храните, на този диван той гледа телевизия, на това легло си лягате...
- Жената.** Не си измисляй. На този диван чакам кога ще дойдеш ти, на това легло бленувам за нашите срещи... И аз искам да дойда у вас.
- Приятеля.** *(Обезпокоен.)* Защо? И тук ни е хубаво.
- Жената.** Искам да видя в каква атмосфера живееш.
- Приятеля.** В никаква. Освен това нали беше у нас на гости.
- Жената.** Това не е същото. Искам да бъда там само с тебе, да видя книгите, които четеш, бюрото, на което работиш...
- Приятеля.** Нямам бюро. Нито пища, нито чета. У нас има само телевизор.
- Жената.** Тогава ще дойда да погледам телевизия.
- Приятеля.** Защо не си гледаш телевизия вкъщи?
- Жената.** Нима няма да се зарадваш, ако те изненадам у вас?
- Приятеля.** Само без изненади!
- Жената.** От какво се притесняваш, нали сам каза, че всяка сряда жена ти закъснява?
- Приятеля.** Ами ако ненадейно се прибере по-рано?
- Жената.** Няма страшно. Нали се познаваме. Тя даже искаше да ми дойде на гости. Похвалих и се каква хубава спалня имаме и тя пожела да я види.
- Приятеля.** Не я кани! Няма нужда! *(Притегля я към себе си.)* Ела да те прегърна.

Прегръдки.

- Жената.** *(Глези се.)* Кажу ми, защо ме обичаш?
- Приятеля.** Аз? Тебе? Да те обичам? Ъ-ъ... Защото си такава, каквато си. Нима любовта може да се обясни с думи?
- Жената.** Не те ли гризе съвестта, че изменяш на жена си?
- Приятеля.** Мене? Да ме гризе съвестта? Не, какво ти щукна изведнъж?

- Жената.** А мене ме гризе. Моят мъж не ми изневерява.
- Приятеля.** Откъде си толкова сигурна?
- Жената.** Знам. Първо, той не е като всички. И второ, той ме обича.
- Приятеля.** Много те обича!
- Жената.** Да. И трето, той е напълно владен в работата си. Четвърто, как да ми изменя, като си има проблеми със секса.
- Приятеля.** Нима?
- Жената.** Там е бедата. Прекалено е нервен и припрян.
- Приятеля.** Кой - мъжът ти, или сексът?
- Жената.** И мъжът и сексът. Аз обичам да го правим бавно, без да се притесняваме и дълго. Да мога да почувствам нещо. А той го кара като блиц-партия шах. Знаеш ли какво е блиц-партия шах?
- Приятеля.** Не.
- Жената.** А какво е високоскоростен интернет?
- Приятеля.** Не.
- Жената.** И аз не знам. Но не ми харесва. Блиц-блиц! – и чао.
- Приятеля.** Изобщо не ми е приятно да слушам подробности от вашия интимен живот.
- Жената.** Там е лошото, че подробности има, а интимен живот – няма. И все пак ми е съвестно. Сигурно, защото не мога да лъжа.
- Приятеля.** Не се впрягай. Той нищо не подозира. И после - той си го заслужава. Защото е надут и самодоволен.
- Жената.** Ами ако се досети?
- Приятеля.** Кой, той ли? Никога! За това трябва ум и интуиция, каквито той няма. Аз, например, веднага ще усетя, ако жена ми кръшне.
- Жената.** Интересно как? Мъжете винаги научават последни.
- Приятеля.** Не и аз. Освен това моята жена не ми изневерява.
- Жената.** Толкова ли те обича?
- Приятеля.** Не само ме обича, тя е маниакално вярна.
- Жената.** А ако ти изменяше, щеше ли да я ревнуваш?
- Приятеля.** Не. Направо щях да я убия. Или него. А може би и двамата. Не ме гледай, че изглеждам спокоен. Аз отвътре съм вулкан.
- Жената.** *(Ревниво.)* Значи много я обичаш.
- Приятеля.** Според теб, щом съм готов да я убия, значи я обичам, така ли?
- Жената.** Разбира се.
- Приятеля.** Прекалено много дърдорим.
- Жената.** Прав си. Хайде да се хващаме за работа. *(Прегръща го.)*
- Приятеля.** Според мен, отделихме му достатъчно внимание за днес.
- Жената.** *(Продължава да го прегръща.)* А на мене – недостатъчно.
- Приятеля.** *(Освобождава се от прегръдката.)* Ти твърдиш, че мъжът ти те обича...
- Жената.** И какво?
- Приятеля.** Той няма да ти откаже, ако го помолиш нещо.
- Жената.** *(Продължава да го прегръща.)* Няма да ми откаже.
- Приятеля.** Помоли го да ме уреди началник на отдела.
- Жената.** Това ми го повтаряш при всяка среща.
- Приятеля.** За мен е важно. Много ли е трудно да ме препоръчаш?
- Жената.** Не знам какво да ти кажа? Аз не разбирам от вашата работа.
- Приятеля.** Кажи му, че съм добър специалист... И главното – достоен човек.
- Жената.** Добре, ще му кажа. *(Прегръща го.)* А сега ела при мен.

Звъни се. Любовниците се стряскат и застиват. Пауза. Пак се звъни. Жената ужасено шепне.

Жената. Мъжа ми.
Приятеля. Не. Не може да бъде.
Жената. Защо?
Приятеля. Защото всяка сряда той има много работа. Обработка един материал.

Звъни се.

Жената. Обаче той не звъни, а си отваря сам. Значи не е той.
Приятеля. Тогава май трябва да отвориш?
Жената. Ами ако е той?
Приятеля. Тогава не отваряй.

Звъни се.

Жената. Може да е поща. Или съседката. Все пак ще отворя. За всеки случай влез в спалнята.

Приятеля набързо събира разхвърляните дрехи и се скрива в спалнята. Жената отваря вратата. Влиза Съпругата.

Съпругата. Добър вечер. Минавах наблизко и рекох да се отбия. Нали не ви притеснявам, че нахълтвам така, ненадейно?

Жената. *(Без особен възторг.)* Влезте, много се радвам. *(Вижда на дивана ризата на любовника и се мъчи да я скрие. Вратовръзката му остава на облегалката на стола.)* Заповядайте, седнете.

Съпругата. Много е приятно у вас.

Жената. Благодаря. Моят мъж се изтрепва от работа, а аз гледам да му създавам уют в къщи, за да може да си почива.

Съпругата. *(С тънка ирония.)* Сигурна съм, че през цялото време го тегли към къщи.

Жената. *(С тънка ирония.)* Познахте. Знаете ли, има жени, чиито мъже кръшкат само защото им липсва уют в къщи.

Съпругата. А има и жени, които смятат, че удобните пантофи могат да заменят на мъжа и любовта и пълноценния секс. Но ние с вас не сме от тези жени, нали?

Жената. Разбира се. На моя мъж не му липсва нищо в къщи. Аз съм спокойна за него.

Съпругата. Мога само да ви завиждам. Доколкото мога да преценя от беглото ни познанство, той е идеалният мъж във всяко отношение. И, естествено, не ви изневерява.

Жената. Добрата жена умее да владее мъжа си.

Съпругата. А вие добра жена ли сте?

Жената. Опитвам се да бъда.

Съпругата. Не мога да кажа същото за себе си, но и моят съпруг не ми изменя.

Жената. Сигурно, защото много ви обича.

Съпругата. Не, по-скоро от мързел.

Жената. От мързел?

Съпругата. Разбира се. За да ми изменя, трябва да ухажва някого, да купува цветя, да ходи насам-натам, да краде време за срещи, да фантазира, да лъже, да се крие, да хитрува, да харчи пари, да пресмята на кого може да се довери и на кого не... Не, той не е такъв човек.

На всичко отгоре, той е изцяло погълнат от работата си. Нямате представа какъв работохолик е.

Жената. *(Скришиом поглежда часовника си.)* Не се и съмнявам.

Съпругата. Тъкмо сега се оваканти постът началник отдел... Ако подхвърлите една думичка на мъжа си, ще сме ви много благодарни.

Жената. Ще се опитам. А сега извинете ме, но трябва да излизам... Защо не наминете някой друг път, да си побъбрим?

Съпругата. *(Продължава да седи.)* Ама не се притеснявайте, аз не ви задържам. Моя е вината, че нахълтах без предупреждение.

Жената. *(Права.)* Какво говорите, много се радвам, че се отбихте. Ако нямах спешна работа...

Съпругата. Разбирам ви и си тръгвам веднага. *(Става, тръгва към вратата, но се връща.)* Може ли да ми дадете нещо за пиене? Умирам от жажда. И после веднага си тръгвам.

Жената. *(Въздиша.)* Добре, ще ви донеса. Но наистина нямам никакво време.

Жената отива в кухнята. Съпругата става, обикаля стаята, иска да надникне в спалнята, но в това време се връща Жената.

Жената. Вода или сок?

Съпругата. Няма значение. Може и вода.

Жената излиза. Съпругата забелязва вратовръзката и започва да я разглежда. Жената се връща.

Съпругата. Тази вратовръзка на мъжа ви ли е?

Жената. Да, разбира се. Защо?

Съпругата. Много интересно. И моят мъж има точно такава вратовръзка. *(Разглежда вратовръзката.)* И точно такава петънце на същото място.

Жената. *(Нервно.)* Ето ви вода. *(Поставя пред нея чаша с вода и прибира вратовръзката.)*

Съпругата. Благодаря. *(Изпива водата, но не помръдва от дивана.)*

Жената. Вие, нали бързахте за някъде?

Съпругата. Аз? Ни най-малко. Вие бързате.

Жената. Да, честно казано, бързам.

Съпругата. Ами обличайте се, тогава. Можем да излезем заедно.

Жената. Първо трябва да звънна един телефон.

Съпругата. Ами звънете си, аз няма да ви преча.

Жената. Не искам да ви бавя. Изпихте ли си водата?

Съпругата. Да, благодаря.

Жената. Отбийте се пак. Винаги сте добре дошла. Довиждане. *(Изпраща гостенката.)*

Съпругата. Довиждане. *(Тръгва към вратата, съпроводена от Жената, но изведнъж се спира.)* Спомних си защо дойдох. Нали обещахте да ми покажете спалнята си.

Жената. Сега не е разтребено.

Съпругата. *(Запътва се към спалнята.)* Няма значение. Нали сме си свои хора.

Жената. *(Препречва и пътя.)* Друг път.

Съпругата. Само за минутка.

Жената. Не сега. Сега и двете много бързаме.

Съпругата. Нека да хвърля само едно око. Вие толкова я разхвалихте. Знам, че много ще ми хареса, като я видя.

Жената. Не съм сигурна.

Влиза Мъжа. И тримата са объркани.

- Мъжа.** Добър вечер.
Жената. Имаме гостенка.
Мъжа. Каква приятна изненада!
Съпругата. Отби се да ни види спалнята.
Мъжа. Спалня като спалня, какво има за гледане.
Жената. И аз това и казвам.
Мъжа. Но щом искате, аз мога да ви я покажа. *(Тръгва към спалнята.)*
Жената. Не! Не е разтребено!
Мъжа. Добре, тогава аз ще поразтребя, а ти пригответи нещо за хапване. *(Посяга да отвори вратата на спалнята.)*
Жената. *(Препречва му пътя.)* Не! Спалнята ще оправя аз.
Съпругата. Аз по-добре да си тръгвам!
Мъжа. Не, толкова лесно няма да ви пуснем. Ще пиете с нас поне един чай.
Съпругата. Жена ви бърза за някъде.
Жената. Останете, вече за никъде не бързам. *(Към мъжа си.)* Иди да сложиш чайника.

Мъжа отива в кухнята. Жената бързо се обръща към Съпругата.

- Жената.** Моля ви, помогнете ми!
Съпругата. *(Изумено.)* С какво мога да ви бъда полезна?
Жената. Изведете мъжа ми за малко. Много ви моля! Поне за десетина минути. Под каквото и да е предлог. И колкото може по-скоро!
Съпругата. Нищо не разбирам. Защо?
Жената. Така трябва!

Влиза Мъжа, носи чаши. Жените сменят темата на разговора.

- Съпругата.** Миналия път забравих да ви кажа, колко харесах роклята ви. Много е приятна.
Жената. Но аз я слагам за пръв път.
Съпругата. Значи съм я виждала на друга жена.
Мъжа. Чаят ще стане след минутка. *(Вижда вратовръзката си на облегалката на стола.)* Каква е тази вратовръзка?
Жената. Твоята.
Мъжа. Моята? Да, може и да е моя.
Жената. Ох, тия мъже! Не си знаят вратовръзките.
Мъжа. Ще я прибера в гардероба. *(Тръгва към спалнята.)*
Жената. Недей! *(Измъква вратовръзката от ръцете на Мъжа.)* Аз ще я прибера. Ти по-добре донеси чая.

Мъжа отива в кухнята.

- Съпругата.** Кажете какво трябва да направя.
Жената. Изведете мъжа ми навън. Кажете му, че бързате за някъде, че ви е лошо, измислете, каквото искате, но го накарайте да ви изпрати.
Съпругата. Ще ми обясните ли какво става?
Жената. Можете ли да пазите тайна?
Съпругата. Разбира се.

Жената. *(Тихо.)* Там е работата, че в спалнята има един човек... Един мъж. Съпругът ми не бива да го вижда.

Съпругата. Вие имате любовник?

Жената. Че как иначе? Вие нямате ли?

Съпругата. И кой е този късметлия?

Жената. Някой път ще ви запозная. А сега ви моля да ми помогнете. Като жена на жена.

Съпругата. Добре. Ако искате ще поема огъня върху себе си и ще ви прикрия с гърдите си.

Жената. Какво искате да кажете?

Съпругата. Ще кажа, че е мой любовник.

Жената. В моята спалня?

Съпругата. Защо не?

Жената. Не мога да приема такава жертва.

Съпругата. Заради приятелството съм готова на всичко. Сега ще вляза да се наговоря с него. *(Посяга към дръжката на вратата.)*

Жената. *(Прегражда и пътя.)* Не!

Влиза Мъжа.

Съпругата. Какво става тук?

Жената. На нашата гостенка и прилоша.

Мъжа. *(Към Съпругата.)* Какво ви е?

Жената. Не знам... Зави ми се свят.

Мъжа се втурва към телефона и набира номер.

Жената. Какво ще правиш?

Мъжа. Ще извикам лекар.

Съпругата. Няма нужда от лекар. Предпочитам да се прибера в къщи.

Мъжа. Как ще вървите в това състояние? По-добре да полегнете в спалнята. *(Посяга да отвори вратата на спалнята.)*

Жената. Няма нужда! *(Към съпругата.)* Мина ви, нали?

Съпругата. Да, по-добре съм *(Към мъжа.)* Може ли да ме изпратите да си хвана такси? Ако жена ви не възразява, разбира се.

Жената. Какво говорите? Разбира се, че ще ви изпрати. Но за такси и дума да не става, той ще ви закара с нашата кола и ще остане с вас, докато не се прибере Мъжа ви.

Съпругата. За съжаление Мъжа ми днес ще закъснее.

Жената. Още повече! Вие не бива да оставате сама.

Мъжа. Щом искаш...

Жената. Не искам – настоявам!

Мъжа. Добре, аз съм на ваше разположение. *(На съпругата.)* Можете ли да ходите?

Съпругата. Не знам... Ще се опитам.

Мъжа. Облегнете се на мене.

Мъжа и Съпругата излизат. Жената обезсилена се отпуска на дивана и изтрива потта от челото си. След това вика любовника си.

Жената. Идвай! Те излязоха.

Приателя излиза от спалнята, като се държи за сърцето.

- Приятеля.** Нямах си представа какво изживях.
Жената. Да не мислиш, че не мене ми беше лесно?
Приятеля. Имате ли валидол?
Жената. В кухнята, в аптекката, потърси там. Аз нямам сили да стана.
Приятеля. Ще донеса и на тебе.

Приятеля отива в кухнята. Влиза Мъжа.

- Жената.** *(С треперец глас.)* Какво има?
Мъжа. *(Припряно.)* Забравих ключовете от колата. Къде може да съм ги дянал?
(Оглежда се.) Освен тук и в кухнята, другаде не съм влизал. Тука ги няма... Значи са в кухнята.

Мъжа стремително се запътва към кухнята, преди Жената да успее да каже и дума. Тя се хваща за сърцето. След малко Мъжа се връща, държи ключовете.

- Мъжа.** *(Радостно.)* Всичко е наред. Бяха на масата. Е, аз тръгвам.

Мъжа излиза. Жената е озадачена. Влиза Приятеля.

- Жената.** Ти къде беше?
Приятеля. В тоалетната. Защо?
Жената. *(Въздъхва облекчено.)* Няма нищо.
Приятеля. *(Събува си чехлите.)* Къде са ми обувките? По-добре да се махам от тук.
Жената. Почакай, нека поне малко да се отдалечат. Закъде бързаш? Той ще чака да се прибере мъжът и.
Приятеля. Ами ако мъжът и вече се е прибрал?
Жената. Скъпи, ти си нейният мъж.
Приятеля. Да, вярно... Бях забравил. Наистина няма нужда да бързам.
Жената. Трябва да се успокоим. Прегърни ме. Не, по-добре ми дай валидол.

Край на първо действие

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Четвърта картина

Апартаментът на Приятеля и Съпругата. Мъжа и Съпругата са на дивана. Обстановката е много, много интимна.

Съпругата. Днес имаме малък юбилей.

Мъжа. Така ли?

Съпругата. Станаха два месеца, откак се срещаме тук.

Мъжа. Вярно.

Съпругата. Преди това можехме само да скитаме из улиците, да мръзнем под дъжда и да треперим, че някой ще ни види. Сега е съвсем друго. Чисто, удобно, топло...

Мъжа. И най-важното – спокойно. Даже тиковете ми почти изчезнаха. *(Получава тик.)*

Съпругата. Кажу ми, какво ново при тебе?

Мъжа. *(Вяло.)* Какво ново може да има?...

Съпругата. Защо си толкова кисел?

Мъжа. Уморен съм. Затрупан съм с работа. Генерала, интриги...

Съпругата. Да, между другото, ти успя ли най-после да ходатайстваш за мъжа ми?

Мъжа. Още не съм.

Съпругата. Но ти обеща!

Мъжа. Чакам удобен случай.

Съпругата. Казваш, че непрекъснато влизаш при него, а не намиращ удобен случай вече трети месец.

Мъжа. Имам по-важна работа.

Съпругата. Това, че аз те моля, не е ли важно за тебе?

Мъжа. А бе ти много си се загрижила за мъжа си.

Съпругата. Защо смяташ, че това е грижа за съпруга ми? Нима ти не искаш да съм добре облечена? Да престана да прося от тебе пари за такси?

Мъжа. *(Неуверено.)* Искам, разбира се...

Съпругата. Виж, нали ти ми подари този златен пръстен с корал. Ако беше помогнал да повишат мъжа ми, можеше да го купи той. А сега хем ти се охарчваш, хем аз не мога да си нося пръстена.

Мъжа. Защо?

Съпругата. Не се ли сещаш? Нали Мъжа ми ще пита откъде съм го взела.

Мъжа. През цялото време говориш само за мъжа си. С когото, между другото, всяка нощ лягаш в това легло.

Съпругата. *(Ядосано.)* Пак ли започваш? Да, лягам!. И не само с него. С тебе също. И продължавам да очаквам нещо от тебе. Но не го дочаквам. Искам не само да се излежаваш тук и да ми говориш за работата си. Писна ми да те моля за тази дреболия: помогни да назначат мъжа ми на оная служба! Не можеш ли? Изобщо какво ли можеш?

Мъжа. За какво намекваш?

Съпругата. За нищо не намеквам, директно те питам: какво точно можеш?

Мъжа. Не се сърди.

Съпругата не отговаря.

- Мъжа.** Добре, ще говоря с Генерала.
Съпругата. Кога?
Мъжа. Още утре. *(След пауза.)* Още ли се сърдиш?
Съпругата. Започна да ми минава.
Мъжа. Да идем в спалнята?
Съпругата. Откога чакам.

Мъжа и Съпругата, разсъбличат пътьом останалите дрехи и влизат в спалнята. Влиза Приятеля. Той оставя чантата, съблича си сакото, търси си чехлите. От спалнята излиза Съпругата, загърната само с една хавлиена кърпа. Като вижда мъжа си, тя застива от изумление и ужас.

- Съпругата.** Ти ли си? Какво търсиш тук?
Приятеля. Как „какво търся тук“? Просто се прибрах.
Съпругата. Защо не звъниш?
Приятеля. Защо да звъня, прибирам се в къщи!
Съпругата. Защо се прибираш? Днес сме сряда!
Приятеля. Днес е вторник.
Съпругата. Сряда е.
Приятеля. Така ли? А пък аз цял ден мисля, че е вторник. Щом е сряда, ти какво търсиш тук?
Съпругата. *(Обърква се, разбира грешката си.)* Аз... Аз също мислех, че е вторник. Заболя ме главата... Тъкмо се прибирам... Какъв ужас!
Приятеля. Какво е станало? *(Сваля си вратовръзката, тръгва да влезе в спалнята.)*
Съпругата. Чакай! *(Решително.)* Представяш ли си, прибирам се в къщи, събличам се, влизам в банята, после от банята – в спалнята, да си взема хавлията, а там – гол мъж! Легнал в леглото ми! В нашето легло!
Приятеля. Сам ли беше?
Съпругата. В какъв смисъл - „сам“?
Приятеля. Сам ли си лежеше?
Съпругата. Не видях, но май беше сам.
Приятеля. Така. И после?
Съпругата. Нищо. Какво после? Грабнах първото нещо, което ми попадна, загърнах се с него и изскочих от спалнята. И изведнъж виждам теб! Какъв късмет, че се прибра!
Приятеля. *(Показва двете чаши с недопито вино.)* А чии са тези чаши?
Съпругата. Какви чаши? А, тези ли... Нямам представа.
Приятеля. Мъжът още ли е там?
Съпругата. Че къде ще иде?

Мъжа сваля от стената шпаята, опитва я на гъвкавост, прави няколко движения с нея, отваря вратата на спалнята и поглежда вътре.

- Приятеля.** Ей, ти там! Обличай се и идвай! *(Затваря вратата. На Съпругата.)* Не ти ли се струва, че си прекалено леко облечена?
Съпругата. Какво да правя?
Приятеля. Облечи нещо!
Съпругата. *(Смутено.)* Но дрехите ми са в спалнята. Тъкмо излизах от банята и отивах да се облека.
Приятеля. Тогава наметни поне сакото ми.

Съпругата захвърля кърпата и облича сакото. От спалнята излиза полуоблечен и много смутен Мъжа. Има тикове.

Мъжа. Привет!

Приятели. Знаех си аз, че си ти.

Мъжа. Разбира се, че съм аз. Нали днес е сряда.

Приятели. *(Размахва шпагата.)* Сега искам да ми обясниш, какво значи всичко това?

Мъжа. Ами-и... Дойдох по-рано от приятелката ми. Както обикновено влязох в спалнята, съблякох се, легнах и започнах да я чакам. Чаках, чаках и неусетно съм заспал. Не помня нищо. Събудих се, когато някой отвори вратата и влезе. Гледам – жена ти. При това облечена като мене, тоест много малко облечена, даже може да се каже почти необлечена.

Приятели. И какво?

Мъжа. И двамата страшно се изненадахме.

Приятели. Е, и?...

Мъжа. После ти влезе.

Приятели. Е, и?...

Мъжа. Ами, ние се изненадахме още повече. Ти това... шпагата, де... Закачи я на мястото и... Ще вземеш да я счупиш, такъв ценен експонат!

Приятели. И къде е сега любовницата ти?

Мъжа. Кой? Моята любовница? *(Тикове.)*

Приятели. Да, твоята любовница.

Мъжа. Наистина, къде ми е любовницата? *(Оглежда се. На Съпругата.)* Вие да сте виждали любовницата ми?

Съпругата. Вашата любовница? Вие за каква ме смятате? Какво ме интересуват мене вашите любовници?

Мъжа. Предполагам, че днес изобщо не е дошла. Малко ли неща могат да и се случат. Може да се е разболяла, може да са я задържали в службата...

Приятели. *(На Съпругата.)* Ти каза, че в леглото е имало непознат мъж. Но този тук го познаваш, той е идвал у нас.

Съпругата. Да, идвал е, но да ме прощаваш, не в този вид. И то най-малко преди два месеца. Как да го позная? Да не мислиш, че много-много съм го разглеждала? И изобщо престани да ме разпитваш. Самият ти превърна апартамента ни в бардак, а сега се учудваш.

Приятели. Аз изобщо не се учудвам.

Мъжа. Аз не мога да разбера, ти нас подозираш ли ни в нещо? Нали ти обясних всичко? Приятелката ми не дойде, а вие и двамата пристигнахте почти едновременно. Това е всичко.

Приятели. Ти защо смяташ, че ви подозирам в нещо? Просто исках да разбера какво става тук.

Мъжа. Надявам се, че разбра!

Приятели. *(На Съпругата.)* Ти можеш да отидеш в спалнята и да се облечеш. И не бързай, ние тук ще си поговорим малко.

Съпругата тръгва към спалнята, като мимоходом хвърля на Мъжа заговорническа усмивка.

Мъжа. За какво искаш да си говорим?

Приятели. *(С шпагата в ръка.)* Няма какво да говоря с тебе, просто сега ще те заколя като свиня!

Мъжа. *(Дърпа се уплашен.)* Какво правиш?

Приятели. Според тебе аз съм пълен идиот, така ли? Мислиш ли, че повярвах на плитките ти лъжи?

- Мъжа.** (Мънка.) Какви лъжи?
Приятеля. (Настъпва.) Аз ти се притекох на помощ като на приятел, всяка сряда кисна по нощите в службата, чакам да освободиш апартамента, а ти в това време се сваляш тука със собствената ми съпруга. Егати мръсника!
Мъжа. Сега ще ти обясня всичко...
Приятеля. Къде да те наръгам? В сърцето?
Мъжа. Само не в сърцето.
Приятеля. А къде? В гърлото?
Мъжа. И в гърлото не.
Приятеля. Значи в търбуха?

Мъжа в отчаянието си смъква от стената щит и се прикрива от шпагата. Приятеля гони Мъжа, Мъжа също хваща някакво оръжие и се опитва да се защитава. Влизат в употреба столове, възглавниците от дивана, масата и другите мебели. В разгара на битката събарят една ваза. Приятеля мълниеносно прекратява боя и се хвърля да спасява ценния предмет. Той вдига вазата, проверява не е ли счупена, милва я внимателно и я оставя на безопасно място.

- Приятеля.** Здрава е. Благодарни на Бога. Ако стане нещо с вазата, убивам те на място.
Мъжа. Успокой се! Повярвай ми, жена ти няма нищо общо с мене. Друга ми е любовницата.
Приятеля. Коя е тя?
Мъжа. Ами-и-и... Една жена.
Приятеля. (Опира острието на шпагата до Мъжа.) Коя е тя?
Мъжа. Ами тази... Как беше...
Приятеля. (Опира шпагата до гърлото му.) За последен път питам – коя е тя?
Мъжа. (В отчаянието си казва първото дошло му на ум име.) Фифа.
Приятеля. Фифа? Лъжеш.
Мъжа. Наистина. Не ми ли вярваш?
Приятеля. Искам да я доведеш веднага тук и да те видя легнал с нея! Тогава ще повярвам.
Мъжа. Къде да я търся сега?
Приятеля. Не ме интересува.
Мъжа. Изчакай поне до утре.
Приятеля. (След размисъл.) Добре. Нека бъде утре. Утре се прибирам по същото време и искам лично да се убедя. Не заключвай вратата.
Мъжа. Добре.
Приятеля. И ако четете книжка или пиете чай, няма да повярвам. Ще те заколя като пиле!
Мъжа. Разбрах.
Приятеля. (Сваля от стената кинжала.) Нали помниш какво е това?
Мъжа. Малайски кинжал.
Приятеля. Отровен!
Мъжа. (Отстъпва.) Отровен. Помня.
Приятеля. Та значи така! Ако се опиташ да ме лъжеш, с този кинжал ще направя татуировка върху оная ти работа. Разбра ли ме?
Мъжа. (Дърпа се към вратата.) Аз ще тръгвам.
Приятеля. До утре. По това време.

Мъжа излиза. Приятеля остава, играе си с кинжала.

Пета картина

На другия ден. Същия апартамент. Влизат Мъжа и Фифа.

Фифа. Тук е много приятно. Вашият апартамент ми харесва.

Мъжа. Благодаря. Но това не е съвсем моят апартамент.

Фифа. Как така не е съвсем ваш?

Мъжа. Съвсем не е моят.

Фифа. Но вие имате ключ!

Мъжа. Ключ имам. Но апартаментът не е мой.

Фифа. Тогава аз нищо не разбирам.

Мъжа. Какво точно не разбирате?

Фифа. Първо, къде ме поканихте и главно – защо?

Мъжа. Сега ще ви обясня всичко.

Фифа. Вече половин час обещахте, а нищо не обяснявате. И нищо не правите.

Мъжа. Не смея.

Фифа. Ами по-смело!

Мъжа. Страх ме е да не се разсърдите. Макар че за вас говорят, че сте жена без предразсъдъци...

Фифа. Все пак имам известни предразсъдъци. Например, имайте предвид, че с непознати мъже не спя.

Мъжа. И аз. По това си приличаме.

Фифа. Но ние се познаваме с вас.

Мъжа. Бегло.

Фифа. Това е поправимо. *(Заема по-смела поза.)* Между другото наричайте ми Фифа. Не знам защо ми викат така, но този прякор даже ми харесва.

Мъжа. И на мене също.

Фифа оголва коляно, но Мъжа не реагира.

Фифа. Аз все още не разбирам, защо ме доведохте тук. Макар че не е трудно да се досетя.

Мъжа. Не се притеснявайте. Не съм ви поканил за това.

Фифа. Не за това? Тогава аз защо се навих да дойда?

Мъжа. Просто исках да си поговорим.

Фифа. Просто да си поговорим? Ами хайде, нека първо си поговорим.

Мъжа. Досега ние с вас, за съжаление, не сме били приятели...

Фифа. Какво ви пречеше да проявите инициатива?

Мъжа. Това не е толкова просто... Вашите отношения с шефа...

Фифа. С него имаме напълно нормални и делови отношения. Като началник с подчинен.

Мъжа. Ясно. Точно затова не съм сигурен, че на Генерала, тоест на шефа, ще му хареса нашето приятелство.

Фифа. Аз съм му предана изцяло духом, а в известен смисъл и телом. Но той е вече на шейсет и четири и така да се каже...

Мъжа. Досещам се.

Фифа. Искам да кажа, че той скоро ще се пенсионира и аз ще остана без покровител. А имам нужда да укрепя положението си.

Мъжа. Аз също. Нали съм му секретар. Какво ще правя без него?

Фифа. Досега ние с вас в службата се борехме кой да има по-голямо влияние върху шефа. Но това е глупост. Генерала – това е вчерашният ден, а ние с вас трябва да мислим за бъдещето. Да не сме съперници, а съюзници.

Мъжа. Фифа, излиза, че вие не само сте красива, но сте и умна.

Фифа. Сега ли го разбрахте? *(Протяга му ръка.)* Значи – съюз?

Мъжа. Съюз.

Фифа. Поговорихме си. Сега може да ме прегърнете.

Мъжа. Ъ-ъ... Има един малък проблем. Нали знаете, че съм женен.

Фифа. Това не ми пречи. Бракът си е брак. Щеш не щеш, всяка вечер лягаш с една и съща жена. Или с един и същ мъж. В това има задължение и принуда. Затова бракът е нещо безнравствено. Нещо остаряло. Аз лично съм за свободната любов!

Мъжа. Браво!

Фифа. Наскоро гледах една пиеса – не помня коя – там всичко това беше много добре показано.

Мъжа. Да, всички знаят, че вие сте голям фен на театъра.

Фифа. Даже съм играла в любителски трупи. Искях да стана актриса.

Мъжа. Вие ще станете актриса.

Фифа. Не, сега мечтите ми са по-скромни: да имам добра служба, да се омъжа...

Мъжа. Как така „да се омъжа“? Нали сте за свободната любов?

Фифа. Че бракът какво пречи на свободната любов?

Мъжа. Фифа, след като ние с вас сключихме съюз, а вие имате влияние върху Генерала, то...

Фифа. Да?

Мъжа. Мястото на секретар е добро, но много нестабилно, а длъжността началник отдел все още е свободна. Не бихте ли могли да помолите шефа, да назначи мене на това място?

Фифа. (*Тя е учудена и леко смутена.*) Как и вие ли също искате тази длъжност?

Мъжа. Какво значи „също“?

Фифа. (*Леко се запъва.*) Защото... Защото за същото ме помоли и вашият приятел.

Мъжа. Така ли? Той и вас ли е молил? Но това е смешно. Той няма никакъв шанс. И защо ще ходатайствате за някой друг, а не за себе си?

Фифа. Така и направих. Вие също сте умен. С вас ще се разбираме.

Мъжа. Не се и съмнявам.

Фифа. Според мене шефът вече е решил кого да назначи. Така че едва ли мога да ви помогна.

Мъжа. Опитайте все пак.

Фифа. Ще опитам. Кажете най-после, защо ме доведохте тук?

Мъжа. Фифа, искам да ви помоля за една голяма услуга... Нещо много важно за мене...

Фифа. За какво става дума?

Мъжа. Става дума за щастието на две семейства... За доброто име на една жена... В крайна сметка - за спасяване на моя живот...

Фифа. Стига с тия гатанки. Кажете направо - какво искате?

Мъжа. Кажете ми първо – ще се съгласите ли?

Фифа. Зависи за какво.

Мъжа. Да влезете в ролята на моя любовница.

Фифа. Ще се съглася. Но не разбирам какво общо има тук честта на някаква жена и вашият живот.

Мъжа. Там е работата, че стана едно малко недоразумение... Този апартамент е на моя приятел... На същия този, да... Вчера се отбих за минутка да поговоря с жена му. Той неочаквано се прибра и си въобрази, че... Разбирате ли, тя тъкмо беше излязла от банята... И у него възникнаха напълно неоснователни подозрения... И макар че между нас нямаше нищо такова...

Фифа. По-накратко.

Мъжа. Накратко - той се зарече да ме убие.

Фифа. Сериозно?

Мъжа. И още как. Само да го бяхте видели как размахваше онзи отровен кинжал...

Фифа. Ужас! А аз какво общо имам?

Мъжа. Казах му, че моята любовница не е жена му, а една друга жена. Той поиска да я доведе тук, за да се убеди лично. И аз си помислих... Разбира се, ако вие не сте против... Той ще дойде всеки момент... (*Гледа си часовника.*) След десет минути. И ако ни види заедно, ще се успокои и тогава... Ако нямате нищо против...

Фифа. Вие ме разочаровахте. Аз помислих, че ще ми предложите да стана ваша любовница, а какво излиза, трябва само да играя роля.

Мъжа. Едното не изключва другото.

Фифа. Обещавате ли ми?

Мъжа. Не ще и дума! Освен това вие имате талант на актриса... Убеден съм, че ще се справите блестящо с тази роля.

Фифа. Аз се справям с всяка роля.

Мъжа. Значи сте съгласна?

Фифа. Какво трябва да направя?

Мъжа. Нищо особено. Трябва да се съблечете...

Фифа. (*Започва да се съблича.*) Чисто гола ли?

Мъжа. Оставете си нещо символично. Увийте се, да речем, с хавлиена кърпа. След това се налага да заемем някаква интимна поза. Например да седнете на коленете ми.

Фифа. Това ли е всичко?

Мъжа. Засега да. Всъщност той искаше да ни види в леглото, но аз мисля, че креслото е достатъчно.

Фифа. Е, щом не предлагате нищо по-интересно, съгласна съм и на това. Като начало.

Мъжа сядва. Фифа смъква роклята си, иска да седне на коленете му, но се спира.

Фифа. А вие облечен ли ще останете?

Мъжа. Да, защо?

Фифа. Неправдоподобно е. Приятелят ви няма да повярва. С жена като мен в ръцете – без да си свали дори вратовръзката. Направо да си умреш от смях!

Мъжа. Какво смешно има?

Фифа. И с неговата жена ли стояхте с вратовръзка?

Мъжа. Ъ-ъ... Не съвсем.

Фифа. Трябва да сте облечен по същия начин, както със съпругата му.

Мъжа. Опасявам се, че ще ви шокирам. Тоест, исках да кажа... Добре, тогава ще махна тази вратовръзка...

Фифа. Колко сте решителен!

Мъжа. Добре, тогава ще сваля и сакото.

Фифа. Не се правете на глупак, ами се събличайте. Иначе той ще помисли, че правим оперативка.

Мъжа сваля сакото и ризата си.

Фифа. Кой си сгъва толкова грижливо дрехите, когато смята да се чука. Трябва да се разхвърлят на пода. (*Разхвърля дрехите му.*) И си събуйте обувките.

Мъжа си събува обувките. Фифа ги мята в различни посоки.

Мъжа. Да, така е по-правдоподобно.

Фифа. Надявам се, не сте забравили да купите бутилка вино?

Мъжа. Да, разбира се. Благодаря, че ми напомнихте. *(Слага на масата вино и чаши.)*
Фифа. Отворете го.

Мъжа отпушва бутилката и налива вино в чашиите.

Фифа. Отлично. Хайде да направим една репетиция. *(Сяда на коленете му.)* Е, как е?

Мъжа. Много добре. Вие сте не само чудесна актриса, но и добър режисьор.

Фифа. Дали да не запалим по една цигара, за да изглежда още по-развратно?

Мъжа. Май ще дойде в повече.

Фифа. Добре, няма да пушим. И без това ръцете ни трябва да са свободни. Значи така: щом чуем, че вратата се отваря, вие ме прегръщате и целувате. Да го отрепетираме!

Мъжа. Може би няма нужда?

Фифа. Искате ли той да повярва на връзката ни?

Мъжа. Искам.

Фифа. Тогава - репетираме!

Мъжа неловко прегръща Фифа. Това явно не я задоволява.

Фифа. Не ви вярвам! По смело! Не се дръжте като дърво!

Мъжа действа малко по-отворено.

Фифа. Не така! Ей, че сте женоустойчив! Прегърнете ме. По-силно! С едната ръка вземете чашата, с другата ме прегърнете и... целувайте.

Мъжа целува Фифа, този път по-пламенно и продължително. Влиза Жената и вцепенено гледа прегърнатата двойка. Мъжа забелязва Жената, трепва и се отдръпва от Фифа. Появяват се обичайните тикове. Няма сцена.

Мъжа. Ти какво правиш тук?

Жената. *(Много спокойно.)* Аз? Нищо. По - интересно е ти какво правиш?

Мъжа. Аз ли? И аз нищо.

Жената. А според мене, ти си доста зает. Извинявайте, че попречих.

Фифа. *(Хладнокръвно.)* Извинете, вие коя сте?

Жената. Нямам намерение да ви докладвам коя съм, що съм. Но ако много искате да знаете, аз съм жена му.

Фифа. В живота или в спектакъла?

Жената. *(Учудено.)* Как така „в спектакъла?“

Фифа. Не идвате ли за репетицията?

Жената. Каква репетиция?

Фифа. *(На Мъжа.)* Тя не участва ли в пиесата?

Мъжа. Не.

Фифа. Тогава защо не и казахте, че имаме репетиция?

Мъжа. Не успях.

Жената. Не ме баламосвайте. Каква репетиция, какъв спектакъл?

Фифа. Това е пиеса за любовта. *(На Мъжа.)* Помните ли как се казваше?

Мъжа. Тя така се и казва: „За любовта“.

Жената. Защо не си ми казал, че играеш в театър?

Мъжа. Не успях. Днес ни е първата репетиция.

Жената. Така-а-а... И за какво се разказва?

Фифа. Класически триъгълник: мъж, жена, любовница. Коя според вас съм аз?
Жената. Мисля, че не сте мъжът.
Фифа. Точно така. А коя съм?
Жената. Тъпа курва без срам и съвест.
Фифа. Точно така. *(На мъжа.)* Виждате ли колко правдоподобно играя? Вашият приятел веднага ще се хване на въдицата, като ни види.
Жената. Кой приятел?
Фифа. Приятелят на вашия мъж. Той ни покани да репетираме в апартамента му.
Жената. И той знае, че вие сте тук?!
Фифа. Разбира се.
Жената. И е предоставил апартамента си?! На моя мъж?!
Фифа. Да, какво чудно има?
Жената. Не може да бъде!
Фифа. Той ей-сега ще дойде. Както видяхте, вратата не е заключена.
Жената. Значи и той е като всички: сводник, сутеньор и мръсник.
Мъжа. *(Плахо.)* Не бъди толкова крайна.
Жената. А как според тебе трябва да нарека човека, който предоставя апартамента си на моя мъж за любовни игрички? Още утре ще дойда в службата ви и ще му лепна един шамар пред всички.
Мъжа. И ще го уволнят. Заедно с мене.
Жената. Чудесно!
Фифа. Напразно се сърдите. Това е само представление.
Жената. *(Иронично.)* Само представление? Сериозно?
Фифа. Разбира се. Защо не се включите и вие? Тъкмо не ни достига една актриса за ролята на жената.
Жената. За ролята на жената? С удоволствие.
Фифа. Хайде да почваме още сега, веднага.
Жената. Какво трябва да правя? Аз не знам текста.
Фифа. Импровизирайте. Така се прави на репетиции. Влизате в апартамента и виждате, че на коленете на мъжа ви седи любовница. *(Пали цигара, взема чаша вино и сядна на коленете на Мъжа.)* Хайде, импровизирайте.
Жената. *(Избухва.)* Ах, ти, курво мръсна! И ти си мислиш, че ще повярвам на тъпите ти лъжи, че това е театър? Ще ти дам аз на тебе един театър! Ще ме помниш до гроб! Слизай веднага от коленете му, мръсна кучко, ще те оскубя! И махни тая цигара, да не я натъпча в устата ти!

Жената грабва от ръцете на Фифа цигарата. Фифа предпазливо се отдръпва от разярената Жена. Тя излива гнева си върху Мъжа.

Жената. А ти какво чакаш, импотент, такъв? Аз ти пера, готвя, давам ти лекарства и ти нося чехлите, а ти ми се отплащаш, като се мъкнеш с разгонени кучки? Аз му подарявам френски парфюми, а той на мене - френски болести? И за какво ти е на тебе любовница, нещастнико? Ти и жена си не можеш да оправиш като хората! Но сега ще ти дам да се разбереш! *(Удря му плесница.)*
Мъжа. Не мога да разбера, роля ли играеш или е наистина?
Жената. Играя си ролята. Импровизирах.
Фифа. Браво!
Жената. *(Удря му още един шамар.)* А това вече е наистина! Сега аз си отивам, а вие продължавайте.
Мъжа. *(Плете крака след Жената.)* Чакай, ще ти обясня всичко.

Жената. Не ходи бос. Подът е студен, ще настинеш.

Мъжа. Къде хукна?

Жената. В къщи, да приготвя куфара.

Мъжа. Какъв куфар?

Жената. С който отиваш да живееш при майка си. *(Излиза, като затръшва вратата. Мъжа се стряска от тръшването на вратата и се хваща за сърцето.)*

Мъжа. *(С трагичен тон.)* Край. Всичко е свършено.

Фифа. *(Жизнерадостно.)* Не го вземайте толкова навътре. Обикновена семейна свада. Утре всичко ще се забрави.

Мъжа. Не, това е истинска катастрофа. Какво да правя сега?

Фифа. Легнете на дивана и чакайте да ви мине. Но по-добре да легнем заедно. *(Прегръща го.)*

Мъжа. Не... Сега не съм в настроение...

Фифа. Глупости. Това, което стана, нито може да се промени, нито може да се поправи, така че опитайте поне да извлечете малко удоволствие от цялата работа.

Мъжа. Така ли смятате?

Фифа. Сигурна съм. Като сме двама, по-лесно ще преодолеем всяка неприятност. *(Сяда на коленете му.)* Така или иначе, трябва да ме демонстрирате пред приятеля си. Иначе ви чакат още неприятности. Нали вашият приятел е настоявал да ни види в леглото.

Мъжа. Така е. Но сега не ми е до репетиции.

Фифа. Както искате... *(Прави се, че иска да слезе от коленете му.)* Казахте, че е размахвал отровен кинжал?

Мъжа. *(С едната ръка се държи за сърцето, с другата удържа Фифа.)* Да, права сте, трябва да репетираме. Но не можете да си представите колко ми е тежко сега.

Фифа. Ще направя опит да ви утеша. *(Прегръща го и го целува.)* Така по-добре ли е?

Мъжа. Да.

Фифа. *(Прегръща го по-силно.)* А така?

Мъжа. Така е още по-добре.

Фифа. Видяхте ли? А сега пийнете вино, прегърнете ме както трябва и ще стане съвсем добре.

Прегръдки, целувки. Влиза Съпругата. Няма сцена. Съпругата и Мъжа са поразени. Мъжа трепва. Поредните му тикове. Фифа запазва хладнокръвие.

Съпругата. Какво правите тук?

Фифа. *(Много спокойно.)* Както виждате, прием чай. Защо?

Съпругата. Коя си ти?

Фифа. Аз? Жена му. А вие?

Съпругата. Не ме лъжи. Аз познавам жена му.

Фифа. И аз познавам жена му. С нея сме първи приятелки.

Съпругата. Тогава, щом и двете я познаваме, защо лъжете?

Фифа. Аз съм бъдещата му жена.

Съпругата. *(Към Мъжа.)* Кога си се развел?

Фифа. Още не е. Но все някога ще се разведе.

Съпругата. *(На Мъжа.)* Ти си и обещал, така ли?

Фифа. Не. Но всички, все някога, се развеждат.

Съпругата. *(На Мъжа.)* Ще ми обясниш ли защо седиш полугол с тази жена?

Фифа. Човекът току-що излиза от банята. Какъв е проблемът?

Съпругата. Махни тази курва.

Фифа. Защо се ядосвате? Щом не сте му жена, какво ви засяга с кого се къпе в банята?

Съпругата. *(На Мъжа.)* Ти защо мълчиш като пукал?

Фифа. Като ви видя, загуби дар слово.

Съпругата. *(На Мъжа.)* Това е непоносимо! Да мърсува в собственото ми легло и на всичко отгоре да ми се подиграва!

Фифа. Грешите. Не в легло, а на кресло. И не мърсуваме, а се любим.

Съпругата. Махайте се веднага от моя дом!

Фифа. Това вашият дом ли е?

Съпругата. Той не ви ли каза?

Фифа. Имахме по-интересни теми за разговор.

Съпругата. Вие сте най-наглото същество, което някога съм виждала.

Фифа. Сигурно не сте поглеждала в огледало.

Съпругата. *(На Мъжа.)* Най-после ще обелиш ли поне една дума?

Мъжа. *(Преодолява вцепенението си.)* Скъпа, не мога да разбера, защо се ядосваш толкова.

Фифа. И аз не мога да разбера. Нали не сте му съпруга?

Съпругата. Съпруга съм. Не негова, разбира се, но това е без значение. После, на съпругата си човек може да измени, това мога да го разбера.

Фифа. Това всички го разбират.

Съпругата. Да, това е в реда на нещата. Такъв е животът. Съпругата си е съпруга. Но да изневериш... да изневериш... *(Не намира думи от възмущение.)*

Фифа. *(Подсказва и.)* На любовницата си...

Съпругата. Да, тъй да се каже, на любовницата си... Да измениш на любовницата си – това е безнравствено.

Фифа. Съгласна съм с вас. Но вие нали не сте му любовница?

Съпругата. Аз... Разбира се, че не.

Фифа. Тогава какъв е проблемът?

Съпругата. *(На Мъжа.)* Не мога да говоря повече с нея. Ти така ли смяташ да мълчиш?

Мъжа. Сега ще ти обясня всичко...

Съпругата. Няма нужда, разбрах сама. Твоята курва обяснява много точно.

Мъжа. Напразно се държиш така... Тя дойде тук, за да ти помогне... Да те измъкне от затрудненото положение. Ти трябва да си и благодарна.

Съпругата. Така ли? Ами много ви благодаря тогава. А сега – вълн!

Мъжа. И все пак – изслушай ме!

Съпругата. Казах вече – събирайте си партакешите!

Мъжа. Ние не можем да си тръгнем, без да ни види мъжът ти. По-добре сега излез ти. Иначе и двамата с тебе ще имаме големи неприятности. Не е изключено той да ни чака долу с отровния си кинжал.

Съпругата. И ти мислиш, че ще приема този брътвеж сериозно? Изчезвайте!

Мъжа. *(Безнадеждно.)* Не. Не можем.

Съпругата. *(Злорадо.)* Тогава изчезвам аз.

Фифа. И добре ще направите.

Съпругата. Но и двамата скъпо ще си платите.

Фифа. *(Вади си портмонето.)* Кажете колко и ние ще си платим.

Мъжа. *(Приближава се до Съпругата.)* Моля те, не вземай прибързани решения.

Съпругата, без да каже нито дума му залепя два шамара и излиза. Мъжа се държи за сърцето, плете крака назад, към креслото.

Фифа. Това ли е въпросната съпруга, с която ви е заварил вчера Мъжа и, докато вие невинно сте разговаряли?

Мъжа. *(Смутено.)* Да.

Фифа. По повод на което у него са възникнали „неоснователни подозрения“?

Мъжа. Да.

Фифа. Разбирам. Трябва да ми благодарите, че ви помагам навреме да се отървете от нея.

Мъжа. Защо смятате, че искам да се отърва от нея?

Фифа. Тя е много нахална. *(Отново сядна на коленете му.)* Хайде, защо така се скапахте?

Мъжа. В един миг загубих и жена си, и приятелката си... Съгласете се, че е голям удар.

Фифа. Не се огорчавайте, аз ще ви ги заменя.

Мъжа. И двете ли?

Фифа. Защо не? Аз мога да ви бъда и жена и любовница. Не е задължително да бъдат различни жени.

Мъжа. Така ли? Не ми е идвало на ум.

Фифа. Но ако това ви се вижда скучно, мога да съм ви само любовница, а да съм женена за друг. Или ако предпочитате, обратното: аз да съм ваша жена, а да съм любовница на някой друг. Виждате ли колко варианти има, а вие се впрягате. *(Прегръща разстроения мъж. Той вяло реагира.)*

Влиза Приятеля. Той известно време унило съзерцава прегърнатата двойка, след това внимателно почуква на масата. Мъжа трепва и се отдръпва от Фифа. Отново получава тик. Като забелязва, че това е Приятеля, той отново се хвърля да прегръща Фифа.

Приятеля. Здравейте.

Фифа. Ние се поздравихме вече днес, в службата.

Приятеля. Извинете, че попречих.

Фифа. Защо да ни пречите? Та вие сте свой човек.

Мъжа. Ето, виждаш ли... Нали искаше да се запознаеш с моята приятелка... Това е Фифа.

Приятеля. *(Той е видимо разсеян, мислите му очевидно са заети с нещо друго.)* Виждам, че е Фифа.

Мъжа. Какво ти е?

Приятеля. Нищо.

Мъжа. Изглеждаш особено.

Приятеля. Нищо ми няма.

Мъжа. Някакви проблеми ли имаш?

Приятеля. Може би. Долу срещнах жена ти и тя ми зашлеви един шамар. Отначало не разбрах каква е работата, но сега май загреях.

Мъжа. Да, получи се малко недоразумение...

Приятеля. След това на стълбите срещнах жена си и тя също ми зашлеви един шамар.

Фифа. Явно са ги засърбели ръцете едновременно.

Приятеля. Възможно е. Но от какво толкова са ги засърбели ръцете?

Фифа. Трябва да ги питаме.

Приятеля. Точно това смятам да направя.

Мъжа. Няма смисъл. Къде ще ги търсиш сега? Всяка от тях е хукнала нанякъде.

Приятеля. Не, стоят долу в градинката и нещо си говорят.

Мъжа. *(Разтревожено.)* За какво може да си говорят? Това не ми харесва.

Приятеля. И на мене. Така че аз ще ида да се разбера с тях. Надявам се да ги заваря още там. *(Излиза.)*

Фифа. Колко се старяхме, да му изиграем нашия малък спектакъл, а той изобщо не се впечатли.

Мъжа. И аз съм учуден.

Фифа. Къде се упреците, къде са въпросите, къде е отровният кинжал? Да не би да са ваши измишльотини?

Мъжа. Какви ти измишльотини? Да бяхте го видели вчера как беснееше.

Фифа. Сигурно, като ни е видял, ви е повярвал и се е успокоил? Аз си изиграх чудесно ролята, нали?

Мъжа. Или обратното, да не е повярвал! Изглеждаше ми много странен.

Фифа. Фантазирате си.

Приателя се връща, мълчаливо удря на Мъжа два шамара и пак излиза.

Мъжа. Нищо не разбрах. Защо беше това?

Фифа. Мисля, че той знае защо.

Мъжа. И аз искам да знам.

Фифа. Защо? Хайде да се заемем с това, за което сме се събрали. Достатъчно репетирахме, нека сега - сериозно. Само че знаете ли какво? Уморих се да седя на коленете ви. Да идем поне на дивана. *(Увлеча го след себе си на дивана. Мъжа през цялото време се оглежда към вратата.)* Какво ви става?

Мъжа. През цялото време имам усещането, че някой ще влезе.

Фифа. Според мене, всички, които биха могли, вече дойдоха. Надявам се, че нямате повече жени и любовници?

Мъжа. Някой от тях може да се върне.

Фифа. И какво от това? Няма да видят нищо ново. Престанете да треперите. След като ме довлякохте тук, докажете ми, че сте мъж. Няма от кого повече да се боите, а и няма какво повече да загубите. *(Страстно прегръща мъжа.)*

Прегръдки, целувки. Влиза Генерала – представителен, възрастен мъж. Няма сцена. Мъжа трепва и се отдръпва от Фифа. Главата му се тресе. Той почти припада от ужас. Фифа също е объркана. След неловка пауза тя се хвърля на шията на Генерала.

Фифа. Скъпи, колко се радвам, че дойде.

Генерала. *(Отблъсква я.)* После ще се целуваме. Първо ми обяснете какво правехте и ти как се озова тук?

Фифа. Как съм се озовала тук?... И аз това се чудя: как се озовах тук? *(Към Мъжа.)* Вие знаете ли как се озовах тук?

Мъжа. *(Целият трепери от страх.)* Не знам.

Генерала. Така-а... *(Към Мъжа.)* А ти какво правиш тук?

Мъжа. Аз?... Аз... Аз, всъщност нищо не правя...

Генерала. Не стига, че нищо не правиш в службата, ами нищо не правиш и извън нея. Все пак ми се струва, че вие правехте нещо.

Фифа. *(Окопитва се.)* Да, скъпи, разбира се. Ти, както винаги, си прав. Ние репетирахме.

Генерала. Репетирахте ли?

Фифа. Да. Подготвяме спектакъл и аз играя в него главната роля. Скоро ще е премиерата.

Генерала. Как се казва спектакъла?

Фифа. „Срещи в сряда”.

Генерала. А защо никой нищо не ми е казал?

Фифа. Готвехме ти изненада.

Генерала. И ме изненадахте. Наистина ме изненадахте.

Фифа. Ти също ни изненада. Много приятно. Не те очаквахме.

Генерала. Виждам...

- Мъжа.** *(Унило.)* Благодаря, че се отбихте.
- Генерала.** Няма нищо. Защо през цялото време главата ви се клати така? Нервни тикове ли имате?
- Мъжа.** Нервите ми са напълно в ред. *(Главата му отново се тресе.)*
- Генерала.** Може би си преуморен от работа и имаш нужда от почивка?
- Мъжа.** Никак не съм преуморен.
- Генерала.** Пошегувах се. Знам, че не се преуморяваш много-много. За съжаление. Но за това ще говорим друг път. И какво репетирирате?
- Фифа.** Пиеца за любовта.
- Генерала.** Защо тук? Нали тук живее този... как се казваше.. Този дето непрекъснато ми врънка за повишение.
- Мъжа.** Точно така.
- Генерала.** Значи той ви предоставя апартамента си за срещи? Тоест, исках да кажа - за репетиции?
- Мъжа.** *(Посърва.)* Сега ще ви обясня всичко...
- Генерала.** Не сега. Сега трябваше да направя нещо друго, но забравих какво...
- Фифа.** Скъпи, мисля, че сега, както обикновено, се каниш да позвъниш на жена си и да и кажеш, че ще закъснееш, заради едно съвещание.
- Генерала.** А, да, вярно... *(На Мъжа.)* Къде е телефонът?
- Мъжа.** В другата стая.
- Генерала.** Иди да и позвъниш. Кажи и... Е, ти знаеш какво се казва в такива случаи. И се облечи, да не настинеш. Репетицията свърши.
- Мъжа.** Слушам. *(Бързо грабва дрехите и обувките си и излиза.)*
- Генерала.** Фифа, какво значи всичко това?
- Фифа.** Скъпи, знаеш, че не бива да се вълнуваш. Още повече, когато няма причина. Седни тук, отпусни се. Пийни чаша вино. *(Слага го да седне в креслото, налива му вино и сяда на коленете му.)*
- Генерала.** Кажи, защо са ти тези „репетиции“?
- Фифа.** Знаеш как обичам театъра.
- Генерала.** Защо ме наскърбяваш? Малка ли заплата ти плащам?
- Фифа.** Не... Бива си я... Макар че би могъл да ми плащаш и повече.
- Генерала.** Или не ти харесва длъжността? При нас ти се водиш... Извинявай, забравих...
- Фифа.** Няма значение. Важното е да съм около тебе.
- Генерала.** Ако поискаш, мога да те повиша и да ти увелича заплата.
- Фифа.** Благодаря, скъпи.
- Генерала.** Но само при едно условие: никакви, така да се каже, репетиции. Разбра ли ме?
- Фифа.** Да, скъпи. Прегърни ме.

Генерала прегръща и целува Фифа. Влиза Приятеля. С изумление гледа Генерала, който прегръща Фифа. Генерала го забелязва и неохотно се отдръпва от Фифа.

- Приятеля.** Извинете... Здравейте.
- Генерала.** *(С досада.)* Ти пък какво търсиш тук?
- Приятеля.** *(С извинителен тон.)* Аз всъщност живея тук.
- Генерала.** Тук? А, да, забравих. Всъщност аз идвах у вас. Нали все ме каниш на гости. Та си рекох: така и така минавам наблизко, защо да не се отбия, да погледна, така да се каже, как живеят служителите ми.
- Приятеля.** Много се радвам. Това е чест за мене...
- Генерала.** И заварвам в твоя апартамент секретаря си с моята, така да се каже, сътрудничка... много интересно, нали?

Приателя. (*Мънка.*) Ами, знаете ли... Те също... взеха, че се отбиха.

Влиза Мъжа.

Генерала. А, ето го и нашият секретар. Е, какво, да продължаваме ли репетицията?

Приателя. Каква репетиция?

Генерала. Вашите приятели казаха, че сте им предоставили апартамента си за репетиции.

Приателя. За репетиции? (*Забелязва знаците, които му правят Фифа и Мъжа.*) Ами да – общо взето за репетиции.

Генерала. А ти какво играеш в този спектакъл?

Приателя. Аз ли?

Генерала. Виждам, че се оплетохте в лъжи като патета в кълчища. Добре, с вас двамата после ще се разбера. А къде е твоята красива жена? Нали обеща да ме запознаеш с нея.

Приателя. За съжаление, тя излезе. Вие не ни предупредихте, че ще дойдете.

Генерала. И добре съм постъпил.

Приателя. Тя много ще съжالياва. Но жена ми не е чак толкова красива.

Фифа. Скъпи, той е прав. Тя наистина не е красива. Мисля, че няма нужда да се запознаваш с нея.

Мъжа. (*Разтревожен.*) Да, да, аз също смятам, че няма нужда да се запознавате с нея.

Генерала. Ще намина друг път, така да се каже, и ще проверя лично.

Приателя. (*Кисело.*) Много ще се радваме.

Генерала. А сега ми покажи колекцията си от вази, за която ми проглуши ушите.

Приателя. (*Скромно.*) Това не е колекция, а просто... Само няколко бройки. Но с изключително качество. Ето, например тази малка ваза. Японска, ръчна изработка, изящна и уникална.

Фифа. Много е симпатична.

Приателя. (*Сочи поредната ваза.*) Тази е кристална. От Бохемия. Също старинна. Много рядък екземпляр.

Генерала. (*Сочи голяма рисувана ваза.*) А това какво е?

Приателя. (*Въодушевано.*) О, това е моята гордост. Китайски порцелан от осемнайсети век. Уникална изработка. Наследих я от дядото на моя дядо.

Фифа. Много е шик.

Генерала. (*Гали вазата.*) Да, красива вещ. Не бих се отказал да я имам.

Приателя. (*Въодушевано.*) Да. И красива, и уникална, и ценна. Какъв тънък рисунък, каква игра на цветовете... Виджте само!

Генерала. (*Повтаря натъртено.*) Много е красива. Ако някой ми подари такава, няма да откажа.

Приателя. (*Надушава опасност.*) Музеите не веднъж са ми предлагали да откупят тази ваза и ако тя не беше фамилна ценност, ако не се предаваше от поколение на поколение... Така че аз просто нямам право да се разделя с нея.

Генерала. И добре си направил, че не си я продал. Такива неща не бива да се продават. Могат само да се подаряват.

Приателя. (*Опитва се да отвлече вниманието му от вазата.*) Нека ви покажа сега колекцията ми от оръжия...

Генерала. Оставете сега оръжията. Моята жена много би искала да има такава ваза.

Приателя. Отлично я разбирам. Моята жена също много цени тази ваза.

Генерала. Но вие имате толкова други съдинки. Японски и тези как ги казахте... бохемски...

Приателя. Добре, хайде да ви подаря японската ваза.

Генерала. Какво говориш, неудобно ми е. Още дошъл-недошъл - и получавам толкова ценни подаръци... При това от свой подчинен... могат да помислят, че съм те изнудил.
Приятеля. Ама какво говорите, аз ви я подарявам от все сърце.
Генерала. Не-не, в никакъв случай.

Приятеля с облекчение оставя вазата на мястото и.

Фифа. Скъпи, когато ти подаряват нещо от все сърце, ти просто си длъжен да го вземеш. Не бива да обиждаш хората. Ако на теб не ти харесва, мога да я взема при мене, вкъщи.

Генерала. Права си, скъпа. *(На Приятеля.)* Дай тази ваза на нея. А пък аз, щом толкова настояваш, ще взема китайската. Така да бъде.

Приятеля. Да, но...

Генерала. Разбира се, на тебе не ти се свиди да ми направиш този малък подарък?

Приятеля. Не, но...

Генерала. Много ти благодаря. Жена ми ще се зарадва. *(Става.)* Е, аз ще си тръгвам.

Приятеля. Няма ли да пиете чай?

Генерала. Благодаря, трябва да тръгвам. Долу ме чака колата. *(Отправя се към изхода, спира се.)* Струва ми се, че забравих нещо... Май трябваше нещо да кажа или да направя. Или пък да взема... *(Мъчително се напруга да си спомни.)* Добре, както и да е, ще се сетя. Останете със здраве.

Отговарят му в нестроен хор. Генерала излиза.

Мъжа. *(Изтрива потта от челото си.)* Слава богу, размина ми се. Вече си помислих, че ще ме уволни.

Приятеля. *(Изтрива потта от челото си.)* Аз пък се уплаших, че ще отмъкне вазата. А тя си остана тук, милата. Спасихме се. *(Прегръща я и я гали.)*

Фифа. *(Изтрива потта от челото си.)* От страх сърцето ми слезе в петите.

Мъжа. Външно не ви личи.

Фифа. Аз съм родена артистка. Винаги играя така, че той да има страх от мене.

Мъжа. Как го правите?

Фифа. Много просто. С началника трябва да се държиш така, като че ли той ти е подчинен.

Мъжа. Още при следващата среща и аз ще опитам.

Приятеля. За всеки случай ще скрия вазата някъде по-надалече. *(Отнася вазата в отдалечен ъгъл и я скрива зад параван.)*

Мъжа. Той ще си спомни утре.

Приятеля. Ще му купя някоя евтина имитация... За него няма разлика.

Генерала се връща.

Генерала. Спомних си! Спомних си какво забравих! Забравих да взема вазата, която така любезно ми подари. Всъщност къде е тя?

Приятеля. Тя... Наистина, къде е тя? *(Търси под масата., под пепелника и на други места.)*

Генерала. А, ето я, тук, зад паравана, цяла целеничка.

Приятеля. Според мен, това е друга ваза.

Генерала. Нищо, жена ми ще се задоволи и с тази. Занеси я в колата ми.

Приятеля с траурен вид вдига вазата и тръгва към изхода.

Генерала. Внимателно, да не я счупиш.

Приателя излиза, носейки вазата. Генерала тръгва след него, но пак се връща.

Генерала. Забравих нещо.

Мъжа. Вазата ли?

Генерала. Не, нещо друго. Не мога да си спомня какво. *(Сяда и се мъчи да си спомни.)*

Фифа. Скъпи, ти си просто уморен. Иди си в къщи и си почини.

Генерала. Така ли смяташ? Май си права. *(Тръгва да излиза, спира се, страшно гледа към Мъжа. Той целият трепери.)*

Мъжа. *(С треперещ глас.)* Спомнихте ли си все пак?

Генерала. Не, забравих.

Приателя се връща.

Генерала. Вазата в колата ли е?

Приателя. Да.

Генерала. Благодаря.

Приателя. Аз ви благодаря, че се съгласихте да приемете този подарък. Поздравете съпругата си.

Генерала. Непременно ще я поздравя. Довиждане. Ще се отбия пак някой път.

Приателя. *(С измъчен вид.)* Ще се радвам много.

Генерала излиза. Приателя яростно удря с юмрук по масата.

Приателя. Дърт идиот! Да пукне дано! *(Смъква сабята от стената.)* Само да ми дойде пак! Ще го съсека! *(Замахва със сабята.)* Ще го съсека! *(Замахва със сабята.)* Ще го съсека!

Приателя свирепо размахва сабята. Влиза Генерала.

Генерала. Спомних си! Спомних си какво забравих. Сега наистина си спомних! Забравих да взема Фифа.

Фифа. *(Обидено.)* Това никога няма да ти го простя.

Генерала. Добре де, добре. Стягай се. *(На Приателя.)* А ти какво размахваш тази сабя като Будьони?

Приателя. Аз... Аз исках да ви я подаря заедно с вазата.

Генерала. Благодаря, някой друг път. Всъщност, дай я. *(Взема сабята.)* Фифа, готова ли си?

Фифа. Да, скъпи.

Генерала. Вземай си вазата и да вървим.

Приателя. *(Плахо възразява.)* Но вие вече взехте ваза.

Генерала. Не издребнявай. *(Взема японската ваза и я връчва на Фифа.)* Тази подарявам на тебе.

Фифа и Генерала излизат, носейки вазата.

Мъжа. Ама че тип!

Приателя. Пладнешки разбойник.!

Мъжа. Аз също ще си тръгвам. *(Иска да се измъкне.)*

Приателя. Чакай. Имам нещо да ти кажа.

Приателя трескаво прибира другите вази на скришни места. Пак се появява Генерала.

- Генерала.** Спомних си. Този път наистина си спомних. *(Сяда.)*
- Мъжа.** Какво си спомнихте сега?
- Генерала.** Че исках да си поговоря с вас двамата. *(Към Мъжа.)* Не знаех, че си толкова талантлив артист.
- Мъжа.** Благодаря.
- Генерала.** В нашата кантора ти направо погубваш таланта си. Така че още утре сутрин си събери нещата и си върви. Намери си театър, подходящ за твоя огромен, така да се каже, талант.
- Мъжа.** *(Появява се обичайния тик.)* Не разбирам – уволнявате ли ме?
- Генерала.** Защо да те уволнявам? Ти напускаш по собствено желание.
- Мъжа.** Още от утре ли?
- Генерала.** Защо от утре? От днес.
- Мъжа.** *(Зашеметен.)* Това е толкова неочаквано...
- Генерала.** Защо да се бавим, да те караме да чакаш, да се притесняваш? Аз не съм някакъв садист! Обичам да действам с добро.
- Мъжа.** Как ще се справяте без секретар?
- Генерала.** Все някак ще се справя. Ще репетирам с нея сам, както преди, без млади и неопитни помощници.
- Мъжа.** Но вие обещахте да ме направите началник отдел!
- Генерала.** Ти ме помоли, това е вярно, но аз не съм обещавал.
- Приателя.** Как, нима той е искал тази длъжност за себе си?
- Генерала.** А за кого? Той никога нищо не иска за другите. Само за себе си.
- Мъжа.** Но вие самият искахте да ме назначите!
- Генерала.** Първо, не съм искал, второ, размислих и трето, отделът вече си има началник.

Мъжа и Приателя

(Едновременно.) Кой?

Генерала. Как „кой“? Фифа, разбира се.

Приателя. От кога?

Генерала. От днес.

Приателите са потресени.

Приателя. Честно казано разчитах, че ще дадете отдела на мене.

Генерала. Задето даваш апартамента си за срещи с Фифа? Бъди благодарен, че съм почтен човек. Не мога да вдигна ръка да уволня човек, който току-що ми е направил скъп подарък. Но може и да вдигна.

На вратата се показва Фифа.

Фифа. Идваш ли, скъпи?

Генерала. Идвам, скъпа.

Генерала небрежно, по господарски, шляпва с ръкавица по двете бузи Мъжа. И излиза с Фифа. Приателите са отчаяни. Тягостно мълчание.

- Мъжа.** Сутринта имах всичко, което му трябва на човек, за да е щастлив: хубава работа, жена, любовница. Всичко рухна едновременно. Защо?
- Приятеля.** И аз имах всичко, което ми трябва, за да съм щастлив: работа, планове, жена, любимата ми колекция... И също всичко рухна. Защо? Защото исках повече. Ето, че си го получих.
- Мъжа.** Какво е станало с жена ти?
- Приятеля.** А с твоята?
- Мъжа.** Не знам по каква причина дойде тук, завари ме с Фифа и, разбира се, помисли, че сме любовници. Макар че, както сам се сещаш, между мене и Фифа няма нищо такова.
- Приятеля.** Няма нищо такова ли?
- Мъжа.** (*Усеща се.*) Тоест, разбира се, ние сме любовници. И, естествено, жена ми направи скандал.
- Приятеля.** Естествено. Ти да не искаш да скача от радост?
- Мъжа.** Не, но можеше да прояви повече разбиране и търпимост...
- Приятеля.** А ти щеше ли да проявиш разбиране и търпимост, ако я беше заварил с чужд мъж?
- Мъжа.** Разбира се. При всяка ситуация трябва да се проявява човештина. Чака ме труден разговор. Много труден.
- Приятеля.** Нищо, ще трябва да преживееш и това.
- Мъжа.** Ако тя ми изменяше, бих могъл и аз да я упреквам. Но тя, за кутсуз, е абсолютно безупречна. Представяш ли си какво е да живееш с жена, която не ти дава повод да и триеш сол на главата?
- Приятеля.** Наистина ли ще ти олекне, ако тя ти изневерява?
- Мъжа.** Да, стократно.
- Приятеля.** Тогава ще те утеша: тя ти изневерява.
- Мъжа.** Ти сериозно ли говориш?
- Приятеля.** Сериозно.
- Мъжа.** Не, аз наистина те питам – сериозно ли говориш?
- Приятеля.** А аз сериозно ти отговарям – сериозно.
- Мъжа.** Не може да бъде.
- Приятеля.** Защо?
- Мъжа.** Защото тя е моя жена. С кого?
- Приятеля.** С мене.
- Мъжа.** Сериозно ли говориш?
- Приятеля.** Сериозно. Така че тя не е ангел и няма нужда да ти прави сцени. (*Удовлетворено.*) Сега олекна ли ти?
- Мъжа.** Кога и къде се срещаете?
- Приятеля.** Докато вие правехте любов в моя апартамент, ние правехме същото във вашия. И аз бях спокоен, че няма да дойдеш.
- Мъжа.** Лъжеш.
- Приятеля.** Да ти разкажа ли какви са пердетата в спалнята ви? Или искаш да чуеш поубедителни доказателства?
- Мъжа.** Каква мерзост! (*Гравва кинжала от стената.*) И ти, най-добрия ми приятел си способен на това? Та аз за тебе... Аз за тебе...
- Приятеля.** Какво за мене? Ходатайства пред Генерала ли? Но не за мен, нали?
- Мъжа.** Какво общо има ходатайството? Ама и жена ми си я бива! Сякаш вчера стоеше до мен в сватбената си рокля... И сега всичко е омърсено по най-пошлия начин, излъга ме, съсипа любовта ни... Курва, уличница, пачавра...
- Приятеля.** Закачи кинжала на мястото му, току виж, порязал си се.

Мъжа. *(Притеснено.)* И този ли е отровен? *(Внимателно оставя кинжала настрана.)*
И как ти стигна наглостта да ми го кажеш?

Приятеля. Ти самият каза, че ще ти олекне, ако знаеш, че тя ти изневерява.

Мъжа. Малко ли неща казва човек? Само като си помисля, че сте се чукали в нашето легло...

Приятеля. А ти какво правеше с жена ми в нашето легло?

Мъжа. *(Смутено.)* Искаш да кажеш с Фифа?

Приятеля. Стига си лъгал. Фифа всяка сряда от три до пет чинно виси на бюрото си или се върти около Генерала. Макар и не веднага, но се сетих, че ти не би могъл да бъдеш у нас с Фифа. Така че днешният ви спектакъл беше излишен.

Мъжа. Да, аз съм подлец. Спах с жена ти. И то не от любов, а просто така. Защото службата е тъпа, а животът - скучен. Ако искаш убий ме с твоя малайски кинжал. Не мога да повярвам, че изобщо не ми пука.

Приятеля. Защото и аз съм подлец. Аз също спях с жена ти не толкова от любов, колкото да ми ходатайства за онази длъжност. И съм сигурен, че и жена ми затова е спала с теб. И Генерала затова поканих. В крайна сметка не получих мястото, загубих вазите, а жена ми ми изневери. *(Пъшка от злоба.)* И Генерала е подлец. Всички сме подлеци. Службата е тъпа, а животът - скучен...

Мъжа. Защо, когато изневеряват на другите, е смешно, а когато изневеряват на самия теб е толкова гадно?

Приятеля. Мисля си: защо бяха нужни толкова грижи, лъжи, машинации? Струваше ли да търпим такива мъки, да кроим такива комбинации, да треперим, да се страхуваме, че ще ни хванат... Не беше ли по-честно да си сменим жените, след като толкова ни се е искало, и всичко щеше да бъде същото, само че спокойно и приятно, без всичките тези проблеми.

Мъжа. Но тогава нямаше да е интересно. Щеше да е същата скука.

Приятеля. Какво да правим сега?

Мъжа. Нищо. Няма да вземем да се трепем един друг, я! Нашите жени не го заслужават.

Приятеля. Ами тогава да му пийнем. *(Налива вино.)*

Мъжа. Да, най-добре да му пийнем. Няма защо да бързам за вкъщи, а утре няма да ходя и на работа... Животът е скучен, а службата... А служба вече нямам. *(Пият.)*

Приятеля. Трябва да започнем нов живот.

Мъжа. Прав си.

Приятеля. Чист, светъл, честен, трудов живот, без гадости и фалшиви ценности.

Мъжа. Прав си.

Чукат се, пият.

Приятеля. А ако искаме да постигнем нещо, не бива да тръгваме по криви пътеки.

Мъжа. Прав си.

Чукат се, пият. Изведнъж Приятеля е осенен от идея. Лицето му светва. Той скача.

Приятеля. Знаеш ли, не всичко е загубено! Чуй каква комбинация измислих! Може да накарам Фифа да се откаже от длъжността началник отдел.

Мъжа. И защо да се отказва?

Приятеля. В случай, че тя стане секретар. На нея това повече и приляга. Ще бъде денонощно около него и няма да носи никакви отговорности.

Мъжа. Ами аз?

Приятеля. *(Безгрижно.)* Тебе нали те уволниха. А аз като стана началник на отдела ще ти помогна. А? Това се казва идея, нали? Трябва да помисля как да го направя. Не случайно подарих на Генерала ваза, на нея – също ваза, пък и билети за театър... Възможен е и друг вариант: аз да стана секретар на твоето място.

Мъжа. Да, но...

Но Приятеля вече не го слуша и не му обръща внимание. Той бърза към телефона, набира номер и започва дълъг разговор.

Приятеля. Ало! Фифа, как си? Имам една идея...

Край